

Invățătorul

REVISTA

de cultură, luptă profesională și informațiuni
a corpului didactic din județul Dâmbovița

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET DE REDACȚIE

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște-Dâmbovița

S U M A R U L

Cuvânt înainte

Prinul 1 Mai în Republica Populară Română

Srbătorim o primăvară nouă

Primăvară în jură nouă

Nove orientare în literatură română

Comitetele în lumina vremurilor noi

Unul din prezentul sindicatelor românești

Morx, Lenin — Marșim-Leninelor

Căutăm pentru mântuirea noastră

Să scrijoram din toate pelerile lupta poporului Grec

Leuș Algeas și Elio Telsel Scriștorii și poezii și rezistenții franceze

Gazeta de pace în școală

La aniversarea lui Maxim Gorki

Formarea mișcării de muncă la copii

Rețel și dăscălia în regiuni de democrație populară

Știința

Și Y

I. Bălăceanu

Gh. Căciu

Elena V. Codreanu

Soni Popescu

E. Rădulescu

I. Teodorescu

Iancu Mălar

Fănel Stroe

Elena Immanuel Giddeanu

Valeria Oprea

Constanța Ursu

I. Bălăceanu

• ÎNVĂȚĂTORUL •

Revistă de cultură, luptă profesională și informații
a Corpului Didactic din Județul Dâmbovița

Cuvânt înainte

Incepând cu numărul acesta, „Învățătorul” devine revista întregului corp didactic de pe cuprinsul județului Dâmbovița.

În acest chip, am înțeles să lărgim cercul colaborărilor, preocupărilor și cetitorilor și prin aceasta să realizăm un principiu care stă la temelie prefacerilor prin care trece sub ochii noștri societatea: colaborarea în muncă.

În elanul construcției al claselor producătoare de bunuri materiale, au fost antrenate toți căși se găsește în slujba răspândirii științei de carte și cultură în straturile populare.

Cultura nu mai poate fi o manifestare izolată, detașată de marile frământări care agită masele populare de pretutindeni, în luptă pentru înlăturarea unei lumi exploatare, ce caută să-și mențină pozițiile, prin jaf, corupție și violență.

Reprezentanții școlii sunt prin însăși misiunea lor, interpreții aspirațiilor zecilor de milioane de oameni în luptă pentru apărarea libertății democratice și păcii.

Dacă problemele de ordin strict profesional, diferă uneori dela o categorie la alta, fenomenul cultural în lăniile (și)și omi ne interesează pe toți deopotrivă și mai ales pe acest țărâni al contactului permanent și actio cu sbuciumul străzii obiceiurile noastre este unitară și mijloacele de luptă aceleași.

Am conceput revista în afară de caracterul ei informativ și de luptă profesională, ca organ în care să se răsfângă aportul nostru colectiv, la câștigarea bătăliei forțelor democratice.

Clasele muncitoare ne oferă la tot pasul, exemple de indestructibilă solidaritate în susținerea și apărarea intereselor proprii și mai ales, în susținerea și apărarea idealului comun tuturor oamenilor muncii: dreptatea și armonia socială, prin întronarea în lume a unui regim în care exploatarea omului de către om să nu mai fie posibilă.

În acest spirit și pe această linie, scoaterea în colaborare cu tovarășii profesori secundari, a revistei „Învățătorul” este pentru toți un stimul și o dovadă în plus că adeziunea omului de școală la manifestările politice a eșit din stadiul pur formal, pășind pe teren ca actor, nu simplu spectator.

PRIMUL 1 MAI ÎN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Apropierea acestei mărețe zile ne-o aduce nu numai schimbările în natură, copacii înmuguriți, pomii înfloriți și câmpiile inverzite.

De data aceasta, anului nou de primăvară, vestitorilor ei, se adaugă ceva nou: clasa muncitoare — și cu ea întreg poporul muncitor — își cântă singura nuanță:

Și pe drept cuvânt!

Da sunt azi solii și singuri vestitorii

Tărâșătorii în lumii care se naște, nouă —

Desfercași de putini, cu brațele-amândouă.

Ce n'ntrechipunză'n lume năoalnici luptători.

Ne dovedesc urcusul zecile și sutele de întreceri în muncă în întâmpinarea lui 1 Mai, ne-o spune entuziasmul și avântul creator cu care omenia muncii desfășure vâlmăș de întreceri pentru cât mai bune rezultate în producție.

Au început să bată tărâșcoapele,

Rimul veacului nou —

Se aude răsunând ecou

Prin toate hârtoapele.

In hrube adânci — în cremenii, în pșatră

(Cântec)

Astfel este întâmpinată ziua muncii și aceasta este atitudinea noastră față de muncă.

Articolul 12 din Constituția Republicii Populare Române prezintă: „Munca este factorul de bază al vieții economice a statului. Ea este o datorie a fiecărui cetățean. Statul acordă sprijin tuturor celor ce muncesc pentru a-i apăra împotriva exploatarei și a ridica nivelul lor de trai”.

Un lucru trebuie să reținem: obștul și inițiativa creatoră a masei muncitorești, așezarea muncii la locul de cinste, de onoare și de glorie, este determinat de faptul că, este primul 1 Mai în Republica Populară Română, în Statul nou, în care clasele exploatare au fost înlăturate de la conducerea treburilor publice, puterea politică nu se mai află în mâinile reprezentanților marilor capitaliști și moșieri, ci se află în mâinile reprezentanților clasei muncitoare și țărănimii muncitoare și ai intelectualității legată de popor.

„Pentru prima dată secol de muncă pentru alții, după munca forțată pentru exploatare” scria Lenin în ianuarie 1918, în articolul: „cum trebuie organizată întrecerea”, se vede posibilitatea Muncii pentru Sine și încă a muncii ce se sprijină pe tota cunoștința tehnică nouă și a cultură. (Opere complete vol. 22, pag. 161).

Nu mai așa trebuie privită și mișcarea stahanovistă din U.R.S.S., care a fost posibilă pentru că omul, eliberat pentru totdeauna de exploatare, muncește pentru el, pentru țara sa.

„La noi, spunea I. V. Stalin, la consfătuirea stahanovistilor din Un. Sov. „omologii nu lucrează pentru exploatare, nici pentru îmbogățirea paraziților, ci pentru sine, pentru clasă lor, pentru societatea lor, Societatea Sovietică, unde la putere stau cei mai buni fii ai clasei muncitoare. Tocmai de aceea munca are la noi o importanță socială, tocmai de aceea munca este privită ca o chestiune de onoare și glorie, omul care muncește se simte la noi cetățean liber al țării sale, un fel de personalitate a vieții publice”. (Problemele Leninismului, pagina 619).

Într-adevăr! Numai acolo unde clasa exploatare este lipsită de puterea ei politică și economică, se deschid posibilități nelimitate pentru omenia muncii. „Fiecare fabrică de unde este dat afară capitaliștul, sau este măcar înfrânat de un activ control muncitoresc se simte la noi cetățean liber al țării sale — „fiare sat unde a fost alungat moșierul — exploatare și în foină țărâșcoapele, este acum și numai acum, acolo țărâșcoape pe care poate să se manifeste omul muncii, poate să-și îndrepte puțin spatele, poate să se simtă om”.

Astfel s'a ajuns ca adâncile prefaceri politice și sociale economice, petrecute în țara noastră în urma răsturnării fascismului și ieșirii României de sub tutela imperiului apusean, în urma înlăturării de la conducerea statului a moșierilor și a capitaliștilor, să se determine rolul hotărâtor pe care-l au omenia muncii în viața politică și economică a țării noastre, iar munca să fie factorul determinant în dezvoltarea și propășirea țării noastre.

De aici încetează munca să devie tot mai mult o datorie conștientă a fiecărui cetățean și odată cu creșterea rolului pe care-l joacă în societate omenia muncii, să se schimbe și atitudinea lor față de muncă, să se nască o nouă morală, morală clădită omului muncii, morală ce înconjoară cu dispreț și oprobiu pe orice trădător din roadele muncii altora, trezind în felul acesta la viață nesecate izvoare de energie creatoră, de talente, de capacitate, de jentă pentru interesele comune.

Avântul întrecerilor în producție și munca voluntară desfășurată pe șantierul național nu sunt pildă vie în această privință.

Azi muncitorimea știe și simte în același timp că nu mai muncește pentru îmbogățirea marilor capitaliști paraziți, ci muncește pentru îmbunătățirea situației materiale și ridicarea nivelului de cultură și sănătate a întregului popor muncitor.

Clasa muncitoare, conștientă de rolul istoric pe care-l are de îndeplinit, știe că producând mai mult și mai bine, nu mai speră să câștige capitaliștul, să-și

mai mărește propria lui misiune, sub amenințarea so-
majului, și cu cât produce mai mult și mai bine, cu
stă contribuție, ca prăfurile să cadă, mizeria să se
sfârșească, greutățile materiale să înceteze, iar lunul
traei să se resimtă în masele largi ale întregului popor
muncitori.

În această constă, însemnă, ziua de 1 Mai, legată
de măreția unui popor care-și încordează toate forțele
în muncă constructivă, în refacerea economică, pentru a
lichida odată pentru totdeauna cu starva economică
înapoiată, cu lipsă de carte și cultură, cu boală și lipsă
de igienă, pentru a crea o țară puternică, în plină des-
voltare, o forță activă în sprăjitură păcii și al democra-
ției.

Pentru această clară misiune, scrii asprită și
exploatarea, azi clasa conducătoare întâmpină pe 1 Mai
ca niciodată.

Ziua de 1 Mai îi dă prilejul de a-și demonstra uni-
tatea și lădă, de a-și arăta voința dărză de a să stăpă
puternic în lupta pentru unitatea sindicală mondială,
precum și pentru solidaritatea internațională a tuturor
celor ce muncesc.

Cuvintele de îndemn ale tov. Gh. Gheorghiu-Dej,
rostite la congresul de constituire a Partidului Muncă-
toresc Român, să le avem mereu în minte: „lichida-
rea înapoierea noastră economică, transformarea Ro-
mâniei într-o țară industrială-grară înaintată și asi-
gurarea unui nivel de trai ridicat masei muncito-
rești...”.

De aceea, pentru măreția zilei de 1 Mai, sărbăto-
rrea biruinței muncii, biruință cucerită de oamenii
muncii prin lupte grele și sacrificii mari, trebuie să fie
un prilej de angajament, prilej de sesimban a atitu-
dini în muncă, creșd o altă morală a onoarei și ală-
turile cel ce muncesc în fabrici și uzine, pe ogoare și
uine, în cânteoul muncii și cel învățătorii:

S'asternem pe rânile țării

Cultură de grâu și uzini

Să stingem în stropi de sudoare

Trecutul stricăt de ruini.

I. BALAȘESCU

TRAIASCA I MAI ZIUA SOLIDARITATII INTERNATIONALA A CELOR CE MUNCESC

Sărbătorim o primăvară nouă

*Sărbătorim o primăvară nouă,
Un cânt de biruință către cer
Când orice om cu mâinile amândouă
Dește țării sale pionier.
Din mil de părți se grădădeso towardși
Eu munca voluntară, cu acânt,
Ca să zădăresc țara noastră țarăși
Și 'nșty adăno unetele 'n pământ.
Agnita și Botorca îi adăno
Din mil de părți pe dărijii proletari
Și-n munca lor acum se împreună
Țărani și muncitori și cărturari,
În drumul lor se prăbușesc holere,
Și unșty sunt pătrunși ca un șloot
Pe șantier se înfrățesc popoara
Unită 'n năzuțaji de vremuri noi,
Cu fruntea sus, cu pumnii înoleștaji
Răzbesc prin glod și trec prin plături țare.
Tot înainte merg, neturboraji*

*Și cerul se cutremură în zare.
Și oar cădă din fier și din ciment
Să-și prăznuțască, pe oecle, jola
Al biruinței noastre monument
Și-l pom numi: „Internaționala”.
Tot înainte merg ca un talaz;
Pe drumul lor răsar cetăți și sate
Și flecare poartă pe obraz
Cădri adănci de lacrăme uscate.
Ei, au plâns ieri, azi construțesc o țară,
Din fier, ciment și oar
Și oar muncii să construțescă țară
Al biruinței veșnic roșu țar.*

.....
*Sărbătorim o primăvară nouă
Un cânt de biruință către cer
Când orice om, cu brațele 'amândouă
Se 'nclină țării sale, pioneri.*

St. Coala

● Primăvară 'n țară nouă ●

Nenea Ion robotește de mult pe-afară. Și-a rostit vitele cu grijă, iar acum e în șopron. De câteva zile a tot simțit în nări miros reavăn de pământ. Vine un vânt ușor din depărtări și nenea Ion i-a prins șoapta aproplatei primăveri. Ieri, pe coasta din Răstoci, a găsit un ghiocel. L-a îmbrățișat cu privirea lui blândă și atot pătrunzătoare.

Nu l-a rupt și nici n'a căutat în jur. A înțeles numai! Și-a proptit mal adânc picioarele pe pământ, a ridicat fruntea sus și-a privit.

A văzut înainte până'n zare, în lături, pe după el și peste tot: câmp, deal, vale gărlă și râraie cu șuvoiu 'n spume... A văzut nenea Ion mult prea frământatul pământ și l-a cuprins în căsușul inimii șole dorul de muncă. Pământul este al lui și-al multora ca el și cu toți laolaltă vor scoate din plămada sa pâine ușoară și bună pentru copii și neveste.

Deaceea, scoate plugul. Măine ară! Are juncani tineri și bine hrăniți. Nu prea i-a ajuns nutrețul, dar a mai luat dela vecinul Niță, îi va ajuta la munca primăverii. Se au bine și se ajută căci sunt tovarăși de muncă și credință.

Îi mai trebuie o sapă și-un hârleț. Îi va lua dela cooperativă pe preț ieftin și cinstit. Știe nenea Ion de lucrul acesta și e convins de trebuința cooperativelor sătești. Mai deunăzi i s'a împărțit bumbac pe cari l-a dus bucuros acasă. Se cade ca la sfatul de Duminică al satului, să aibă cămașă nouă. El e gospodar de frunte în sat, ales în consiliul de conducere al primăriei. Cu cât drag se duce el la stat unde află și învață lucruri bune și drepte, puse la cale de oameni pasnici, într-o țară nouă și liberă.

Mai ales îi place să asculte de peste drum în fața casei de stat, la difuzorul radio-ului, de acum se prefac lucrurile în lume, la vecina din răsărit și apoi la noi în țară! Și ce bine e! Altădată nu era așa.

El era țăran sărac, necăjit și fără pământ.

Lucra la boer cu ziua și vatra îi era mereu rece și masa mereu goală. A fost chemat apoi să lupte. Dece și unde? El n'avea de luat nimic dela alții, dreptul lui era aici în țara lui. Lucrul acesta nu l-a înțeles atunci nenea Ion, dar acum i s'a lămurit toate.

Deci aici avea de luptat, nenea Ion, nu pe Don și Nipru unde nu se găsesc nici morminte de strămoși și nici pietre de hotar pentru neamul și țara lui.

Boerul n'a plecat la luptă. A rămas, gândac uricios și murdar pe trunchi de biată țară ca să-l sugă cu toată gura lui, ce-și trăiește viața din truda altora.

Și nenea Ion se scutură de-un gând greu că tare l-au mai fost amărâte zilele!

Dar astăzi nu mai este ce-a fost. Pământul și dreptul este al tuturor celor ce-l cuceresc prin muncă și obidă.

Strânsoarea trântorilor s'a rupt și apăsarea lor alungată. Pe arsura utmelor lor, nici amintirea nu se mai îngăduie.

Și nenea Ion zămbește încălzit de o credință adâncă; în țară nouă, oameni noi și fapte noi.

Anul acesta trebuie să muncească mult. Toți muncesc! El pe ogor, alții în fabrici și în mine, alții în școli și pe oriunde. Arsura războiului a fost mare. Dușmanii din afară atât așteaptă: să nu ne refacem, să flămânzim să le primim arginții vânșării, să ne pierdem iară libertatea și dreptul.

Dar nu e așa! Un stat puternic se consolidează prin muncă pașnică, proletară. Munca muncii din răsărit ne este puternic exemplu și prietenia acestei țări ne stă mână de îndrumare și apărare, la întărirea și înflorirea Republicii Populare Române.

Știe nenea Ion că în constituția R. P. R. stă scris: Munca este factorul de bază al vieții economice a statului.

Ea este datoria fiecărui cetățean. Statul

acordă sprijin tuturor celor ce muncesc, pentru a-i apăra împotriva exploatări și a ridica nivelul lor de trai.

De aceea, la muncă și la luptă pentru un trai mai bun.

Elena V. Codreanu

Noua orientare în literatura română

Simptomele unei descompuneri semnificative ale culturii burghezo-capitaliste s-au evidențiat în Apusul nostru încă din începutul secolului nostru.

Într-adevăr o cultură nu poate fi valabilă, decât dacă ea este expresia și are apartenența unei mase cât mai numeroase de „consumatori” culturali.

Evidența demonstrează că o cultură care se adresează unui cerc cât mai restrâns — este menită peirii și cu cât ea captează masele largi ale poporului, cu atât acest organism va trăi, va avea longevitate, prin vivificarea și asimilarea elementelor care reprezintă realitatea vie și adesevătă consensului general.

Pe măsură ce apărourii noi forme de manifestare în literatură și în artă în special — Apusul cunoaște ireversibilă marelă de a fi sâpat un idis între doritorii de frumos exprimat prin operele de artă și producțiunile respective.

Cercul „color înflăți” în asemenea producțiuni malidice, expresie incertă a unor echilibrări specifice, pentru tîria senzațiilor, pentru rafinări explicabile sedentarișmului bolnăvicios — se micșorează treptat-treptat, și formulele care afectau o anumită „subtilitate excesivă”, o anumită hiper și supraînțelegere a necelor exhibiții justificau „arta pură” a acestor desprinsi de realitate.

Nu mai astfel se poate explica faza formă și conținutul aparent al multiploilor teorii „Artăsciste” care vorbeau de „eternitate, forme descompuse, geometrice, înaltă geometrie în spațiu, cu forme suprarealiste, macabre etc..

Este învedereat că arta în genere ne dă indicii fidel al potențialului artistic al societății care-i dă naștere — prin ape stă artă numită decadență, apare în evidență așa cum spune d-l V. Benes — în ziarul „Nașunca” — silueta macabră a marelui catastrofe a culturii capitaliste.

Literatura noastră fidelă tributară literaturii franceze, n'a fost scutită nici ea de germeții acestei influențe marigunde și am asistat între cele două războaie mondiale la penetrațiuni bolnăvicioase printre manifestările multora dintre scriitorii noștri, pași și ei în slujba marilor trusturi, și slujind o cauză, care în majoritatea cazurilor — nu era a lor.

Dar o literatură specifică în conținutul nostru a fost toc-

mai dureroasă problemă a existenței. Obsesia existenței, care a consumat cele mai realiste figuri ale scriiturii noastre — le-a oferit de timpuriu lăzgia și descompunerea fizică.

Noul regim al Republicii Populare Române, care consideră problema artei și literaturii ca probleme de Stat, a luat măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale artiștilor și scriitorilor în genere.

Arta este pusă în slujba poporului, iar slujitorii ei vor fi ocrotiți prin căminul de odihnă special amenajat.

Acest prag de veac nou face ca viața țării să pulzeze viața, și masele populare vor inspira pe creatorii în agnățiile lor, prin contractul artistului cu munca, cu viața cea nouă și adevărata, cu realitatea (Nașunca Rep).

O nouă formă de viață trebuie să se oglindească în opera de artă de azi: sinceritatea și realitatea.

Căci poezia nu este altceva decât reconstituirea lumii reale în sufletul nostru și lăncirea unui cosmos mai perfect și mai moral.

Îdar contactul cu realitățile vie — expresia vieții — trebuie în mod necondițional transformat în sufletul poeziei cu ajutorul omajiei — prin actul creației.

Cu multă grație trebuie să ne apropiem de producțiunile noi, care ne dovedesc o orientare a literaturii noastre spre alte țărânnuri. Pentru că literatura aceea tînnără este pătrunsă de o nouitate, care-și găsește rădăcinile în contactul cu realitățile sociale.

„Turnul de fildeș”, care făcea din scriitor un izolat față de realitățile sociale pe lângă care trăia și care a creat acea concepție idealistă a romanticismului pe care a înrădăcinat-o și a cultivat-o apoi cu multă atînnță societatea burgheză — a făcut din creatorul de literatură și artă o ființă excepțională, care scoate totul din capul și sufletul său, un monstru de singurătate și via care se sbuciumă în mijlocul himerelor sale. (Octav Surlușiu).

Factura aceasta veche îi numește pe cei care au de gând să facă din scriș un meșteșug, dînnu-le certitudinea că sunt urmași vrednici ai celor cărora le-au luat locul.

Salvarea vine la timp numai prin modificarea concepției a felului de viață a scriitorului, prin observa-

vanta atență și adâncă a realităților inconjurătoare. Privind talentul ca un element strict necesar și ca un har dela natură, evident că nu putea abține de la principiul că chiar fără cultură se poate realiza artă și mai ales în poezie.

Poezia noastră nouă este un imn închinat muncii. Și muncitorii scriu, și cartea scrie de ei nu este numai pentru ei. Ei descriu o realitate plină de poante adevărate, o realitate sinceră, cu economie în vorbă, cu un stil condus, fără infloritură și interocheri prețioase.

Cuprins de decență, rezultatul unei sensibilități și unei modestii specifice — muncitorul-scriitor nu are decât să descrie ceea ce a scris, nefiind nicădată cu gândul ca încercările lui să vadă lumina tiparului.

Astfel drumul nou al poeziei noastre nu este decât contactul cu realitatea și din această cauză intelectualității noastre de „formație idealistă” se pot plânge cât contactul cu realitatea și din această cauză încă se adaptează cu multă dificultate „culturi progresiste”.

Realismul social — baza unei concepții în literatură — trebuie riguros respectat — cu singura excepție că originalitatea scriitorului și datorită căreia creatorul opera-i de artă nu este ținut să respecte formule stereotipe.

Ținând seamă că materialismul marxist este un materialism dialectic și că „în natură totul se săvârșește în mod dialectic și nu metafizic”, (Engels), principiile materialismului dialectic, departe „de a împune o înghețare în olă” cere o suplete deosebită creatorului, pentru a seiza în operă ceea ce este continuă mișcare în realitatea care-l inconjoară.

Câteva semne de adaptare la principiile realismului social s-au întrezărit izolate la început — în prezent grăpate în jurul revistelor, țeni de avangardă, azi adânc pătrunzătoare în masele muncitoare.

Ar fi greu de enumerat, în poezie nume de poeți, cari au această credință și totuși sunt nume cari nu pot fi trecuți cu vederea, fiindcă ele trasează noua linie a creației de azi și a viitorului.

Astfel un Mihail Beniuc, „romantic revoluționar” care-și face biografia prin următoarele versuri:

„Nu-s pui de domn, nu țin să par deștept

„Pe oameni îi privesc în față drept

„Și-n fața oricui capul nu-mi ridic

„Părinții mei dau fără bob de spic.

În care obârșia umilă apare evidentă, totuși cu o măndrie plină de demnitate, este printre figurile care s-au inspirat din realitatea socială.

Maria Banuș toarnă în tipare nouă, cu precepen

și cu mult talent, substanțic ca nu puteau până ieri să crea poezie — viață adevărată.

Saga Pană, Sergiu Lomoi, Ștefan Roșu, cu versuri strălucite, cu versuri „nu trîmbițe de aur”, ci care cuprind germea de îndamn. „Astrarea unei realități priose crud, aspru' cuprinzător”.

Sunt pline azi zilele noastre

„Și nu cad ca frunzele toamnei

„Iar negre coas

il vrem

„Și-l facem pe

„Cu pământ străni — spre victorie

Sau Sergiu Lomoi:

„Am pornit și noi

poeți.

„Să ne sfărâmăm lipe

ruginite.

„Cu inimile noastre să dăm

ultim,

„mai potrivite

„pentru toate urechile

„și toate inimile.

Emoția izbucesc din, puternic, din în versurile lui Liviu Duleanu:

„Tată mic și mamă dragă

Ou picioarele tremurânde,

Plugul nu mai vrea să tragă

Peste lumile flăcând:

Dă-luri beau din igheob, cu

hoii

Noroi pasc în turnă-cerul

Cămpul ars, din ape plăt

Suga mîndruș și florul”.

(Fonete pînă în urmă)

Vedem dară cum acești scriitori, inspirați de realitățile sociale, țin seamă, în inspirația lor, de elemente cari odinioară nu puteau fi creatoare de poezie, deoarece până mai demult, moda vremii, care în literatura burgheză se schimbă ca pălămile și rechetele — pretindea o literatură de „introspecțiano” și de „analiză a complexelor sufletului”. Dar existența literaturii este condiționată de cunoașterea realității și mai obiectiv, pentru că știința marxiștă și genialul Lenin spune că trăi în societate și să-ți independență este imposibil. Libertatea scriitorului, a pictorului, a artistului burghez, nu este decât dependența mai mult sau mai puțin mascată, față de casa de bani, de corupție, de subvenționare.”

BASIL POPESCU

Constituția în lumina vremurilor noi

Constituția votată zilele acestea de Marea Adunare Națională, este o legiuire care poate fi considerată ca un program de lucru pentru clasa muncitoare și pentru muncitorii și mijlocii de producție.

Tușto aceste înfrățiri au fost realizate în lupte aprige, duse de la încheierea armistițiului până aproape în ajunul redactării proiectului, care astăzi este Constituția Republicii Populare Române, lupte duse cu cei care nu voiau să înțeleagă că trecutul este o opoziție de fapt ce începe „cu a fost odată”, că muncitorimea de toate categoriile în alianță cu țărănimea vrea și știe cu tot dinadinsul să-și exercite drepturile înscrise în noua Constituție. Noua Constituție este o legiuire vie, care are viața, un o literă nouă așa cum a fost până astăzi.

Actuala Constituție a fost supusă votării Marelui Adunare Națională după ce mai întâi proiectul de Constituție a fost adus la cunoștința întregului popor, fiind supusă criticii maselor largi, având fiecare din noi dreptul, ba chiar obligațiunea morală de a face propuneri pentru rectificarea unor articole ce nu ar corespunde necesităților de fapt și de drept ale poporului nostru.

Acest fapt se întâmplă pentru prima oară în istoria politică a țării noastre.

Titlu I al Constituției prevede că „Republica Populară Română este independentă” adică nimeni nu are dreptul să ne răpescă cel mai mare bun de pe pământ al unui popor, independența noastră. Dar legiuitorul nu a înțeles numai independența politică ci a avut în vedere și independența economică, ca de acum înainte să nu mai fim un fel de colonie pentru țările capitaliste.

Pentru ca independența noastră economică să fie o realitate nouă, o Constituție bizuiază întregul economic al Statului pe trei feluri de proprietăți:

I. Proprietatea comună a întregului popor are conform art. 6 este formată din bogățiile subpământene, pădurile, poșta, telegraful, telefoanele, radio și cele de comunicație de tot felul.

II. Al doilea fel de proprietate este proprietatea colectivă care are rolul însemnat de a pune în valoare în realitate produsele țărănești și pentru a ușura aprovizionarea gospodăriilor țărănești cu articole de primă necesitate.

III. Al treilea fel de proprietate este proprietatea particulară socialistă prin muncă și căreia Statul îi acordă o protecție specială. Cu alte cuvinte Statul ga-

rantează dreptul de moștenire, proprietăților țărănești le acordă în același timp un sprijin special (Art. 8).

Toate aceste măsuri sunt luate pentru a asigura o politică de planificare a întregii economii ce trebuie să asigure odată voluare armonizată a diferitelor ramuri de economie așa cum prevede art. 15 și a ducă la independența economică.

Tot pentru a asigura o perfectă independență economică și care să împiedice șomajul muncitorilor de tot felul, Constituția prevede că întreg comerțul intern și extern va fi controlat de Stat.

Același articol din titlul I al Constituției prevede că R. P. R. este un Stat unitar popular și pentru ca aceste cuvinte să devină o realitate de fapt și de drept, noua Constituție acordă aceleași drepturi și obligațiuni tuturor naționalităților conducându-se stângând astfel orice indolență spre sovietism și ură de rasă.

Cea mai bună dovadă că deja s'a pus în aplicare acest principiu fără să fie legiferat prin Constituție, este faptul că în mijlocul reprezentanților noștri sunt o mulțime de deputați ai naționalităților mici, cu care până ieri au fost într-o continuă ceartă.

Spre deosebire de trecut, când femeia era bună numai pentru a face treburile casnice și pentru perpetuarea speciei omenesci, actuala Constituție ridică femeia la același nivel politic cu bărbatul și prin legea fundamentală a Statului, ea devine o forță a R. P. R., căci femeile au dat dovada de cea mai mare înțelegere a timpurilor noi în care trăim.

Prin acordarea de drepturi politice egale femeilor ca și bărbaților se deschid pentru noi femeile drumuri noi și posibilități de mari înfrățiri.

Pentru a încuraja natalitatea care este dovada cea mai evidentă a vitalității unui popor, legiuitorul acordă o protecție specială femeii însărcinate și copilului în general art. 23.

Prin actuala Constituție munca este o opoziție fiind ridicată la rangul de drept, ea nu mai este considerată ca o pedeapsă pentru cei care nu au ce mânca, toată lumea fiind obligată moralicește să muncească.

Principiul că toate puterile în Stat emană de la popor și le exercită poporul în actuala Constituție devine o realitate nu o ficțiune așa cum a fost în vechia Constituție.

Cu drept cuvânt se poate spune că poporul este acela care își hărăște singur morala prin reprezentanții săi aleși prin vot universal indiferent de sex, religie și naționalitate secret și individual și care formează Marea Adunare Națională.

Maro Adunare Națională, care după ce a ales Președintele R. P. R. și a votat Constituția țării, are obligația de a pune în concordanță cu actuala Constituție legile vechi, fiind considerată ca o adunare legiuitoare obișnuită, are dreptul să tragă la răspundere pe membrii guvernului și orice persoană particulară.

Poporul își exercită drepturile de a se conduce singur și prin împărțirea dreptății de către acesorii populari, care funcționează pe lângă toate instanțele

judicătorești afară de Curtea Supremă Prin această măsură se asigură o împărțire mai dreaptă a puterii

Această este noua Constituție a vremurilor noi ce le trăim și care deschide posibilități noi spre noi în fapturi ce trebuie să ducă la creșterea unei vieți mai bune nouă și copiilor noștri cărora legiuitorul le dă toate posibilitățile pentru învățatură.

E. NUTUIESCU

Lic. de fete Carabelli, T-goviște

Unul din promotorii

Sindicatelor Românești:

În anul 1905, revoluția rusă și Duminică roșie din Petersburg readucând elanul revoluționar al muncitorimii române.

În sala „Eforia” din București, are loc o mare întrunire muncitorească, după care ia naștere primele sindicate românești, bazate pe lupta de clasă.

În fruntea organizării sindicatelor muncitorești, îl găsim pe Ioan Frimu. S'a născut în comuna Bărzești, jud. Vaslui, în 1871, din părinți săraci. A intrat la o fabrică de tâmplărie la Vaslui, apoi în București, unde intră ca lucrător la o fabrică de mobile. Aici, în afara orelor de lucru, se ocupă cu cititul diferitelor cărți și broșuri, ajungând la concluzia că muncitorul manual sau intelectual, nu e născut să moară tot în sărăcie și neștiință, în uzură și împăturire. El devine un propagandist înfocat al cauzei muncitorilor. Încă de la vârsta de 17 ani, îl gă-

sim în primele rânduri de luptă ale mișcării socialiste, pentru mărirea salariilor, repauzul duminical, votul universal și împărțirea terenurilor. În 1893, ia parte la sfârșirea primului partid muncitoresc, prin contopirea cercurilor muncitorești de pe acea vreme. Când o parte dintre tovarășii lui de luptă se lasă ademeniți de banul partidelor politice burgheze de pe acea vreme, el îi ponește și lansează un manifest cu lozinci: „Mișcarea muncitorilor nu picte”.

Pentru munca lui cinstită a avut mult de suferință fiind arestat, schingiuit, prigonit și aruncat în închisori. Viața lui Ioan C. Frimu este un simbol al ridicării la conștiința de clasă și de munca pentru revendicarea drepturilor la un om omenesc, al păturii muncitoare din România.

Din cauza prigoanei la care a fost supus, a murit în 1919 în

floarea vârstei în spitalul Costentina.

Clasa muncitoare nu va uita niciodată, că până în 1918, gloriul lui Frimu la toate congresele muncitorești, a căsunat chemând muncitorimii de amare și în luptă pentru libertate și socialism.

S'a căpus Frimu, dar nu a murit mișcarea muncitorilor. Din contră, ea s'a întărit, a dus lupta mai departe, câștigându-și toate drepturile.

Astăzi, sindicatele susținute de el au devenit o realitate.

Noi, învățătorii, muncitori devotați pe ogorul școlii, care am fost exploatați de către partidele politice burgheze de ieri să-L avem de exemplu. Să străngem rândurile în jurul sindicatului nostru județean, singurul organ de luptă, prin care ne putem revendica ceea ce ne-au răpit alții în trecut.

I. TRANDAFIREȘOU

Trăiescă lupta unită a sâmenilor muncii din toată lumea pentru o pace trainică, pentru independența națională a țărilor lor, pentru democrație populară și socialism.

MARX. LENIN**MARXISM-LENINISM**

la luna Februarie 1948, s'a impinat 100 de ani dela aparitia „Manifestului Comunist“ iar la luna Martie a.c. e 65 ani dela moartea lui Carl Marx. Cu ocazia acestor comemorari e cerut sa prezinti in mod cu totul reestrans, doctrina marxismului-leninismului, opera si creatia geniale a marilor invatatori ai socialismului Marx, Engels, Lenin, Stalin.

Dupa 65 de ani dela moartea genialului Marx, numele lui e pe buzele e sute de milioane de oameni, cari vorbesc in toate limbile pamantului si e in inimile milioaneilor de muncitori din toata lumea. Aceasta sa distoreste faptulul ca in el au fost contopite in mod organic de nedeslegat gandirea stiintifica cu activitatea practica revolutionara.

Karl Marx s'a nascut la Trier 5 Mai 1818. Tatăl, său evreu, cu vederi largi și un caracter deschis, era avocat. Mama era olandeză. Familia Marx era destul de înstărită, călă în să nu și revoluționară. In 1824 familia Marx trece la creștinism. El s'au calmitol complet, ajungând să simtă și să gândească ca cel mai bun dintre creștinii lor creștini. In 1835 Marx se înscrie ca student la drept, la universitatea din Bonn.

In 1836, după stăruința tatălui său trece la universitatea din Berlin, unde se avântă într-o muncă urtașă studind filosofie, dreptul, istoria, geografia, literatura economica etc.

Zi și noapte, într-o izolare completă Marx rămâne calundat in studiile sale. Anul 1837 e fost un an de tensiune și de luptă interioară in cursul căreia g'sește

primul punct de sprind al gândirii sale: dialectica hegeliană. In 1841, in urma unei disertații strălucite despre filosofia lui Democrit și Epicur, fu declarat doctor in filosofie la Iena,

După terminarea studiilor, Marx se mută la Bonn cu intenția de a se face profesor universitar.

Dar politica reacționară a lui pe Marx să renunțe la cariera universitară.

Marx intră in viață cu o temelnică pregătire filosofică și cu dorința arzătoare de a se avânta in lupta spirituală a epocii sale Desvoltarea ideilor hegeliene de stânga făceau progrese foarte rezezi in acea epocă.

Incă din 1836, Ludw'g Feuerbach începe să critice teologia și să se orienteze spre materialism. In 1842 la Colonia a apărut primul număr din „Gazeta Renană“ condusă de doctorul Rutenberg, un prieten intim al Marx. Marx este invitat și acceptă să colaboreze la „Gazeta Renană“. In Octombrie 1842, Marx primește direcția gazetei și se ocupă serios de chestiunile sociale politice și economice pe care le desbate in articolele din gazetă. In acelaș timp s'a intrunit la Strasbourg un congres de savanți francezi și germani, care au discutat teoriile socialismului francez. Acest congres a prilejuit câteva articole de filosofie a socialismului și comunismului in „Gazeta Renană“. Aceasta face ca in Martie 1843, gazeta să fie suprimate.

In 1843 Marx se căsătorește cu prietena sa din copilărie, cu care se logodise înainte de a ple-

ca la universitate cu frumoasa Jenny Westphalen.

Familia Westphalen trecea drept una din cele mai reacționare din Prusia.

De altfel aceeași se adeverește și prin faptul că fratele lui Jenny Westphalen era ministru de interne in epoca cea mai reacționară 1850-1858.

După căsătorie Marx se mută la Paris. Alci, împreună cu Arnold Ruge hegelian de stânga scot o revistă radicală. Revista a început să apară chiar dela primul număr. In 1844 a venit la Paris pentru câteva zile Friederik Engels, care a rămas de atunci prietenul cel mai apropiat al lui Marx.

Friedrik Engels s'a nascut in 1820 in orașul Barmen din Renania. Tatăl său era proprietar de fabrică. In 1838, înainte de a-si fi terminat studiile, forțat de familie, Engels se angajează ca functionar la o casă de comerț din Barmen. Indeletnicirile comerciale nu l-au împiedicat pe Engels să lucreze pentru a-si completa cultura stiintifică și politică. Preocupările filosofice l-au atrasat doctrinel lui Hegel și Engels devine adeptul ei. Credința lui Hegel in rațiunea omului și in drepturile lui precum și permanența procesului evolutiv de prefaceri ce se desfășoară in univers, îi aduse pe adeptii filosofiei hegeliene la constatarea că și combaterea nedreptăților existente și a răului predominant își are existența in legea universală a evoluției eterne.

Dacă totul evoluează, dacă unele instituții sunt inlocuite prin altele, de ce atunci îmbogățirea

unei minorități intime pe socoteala enormei majorități, dominarea poporului de către burhezie să continue la infinit?

Filosofia lui Hegel era însă idealistă ea vorbea despre evoluția spiritului și a ideilor. Din evoluția ideilor ea deducea evoluția naturii, a omului și a raporturilor sociale. Reținând numai noțiunea evoluției Marx și Engels au părăsit concepțiile idealiste și și-au întors fața către realitățile vieții, unde au constatat că nu evoluția spiritului explică evoluția naturii, ci spiritul este explicat prin natură prin materii.

Filosofia secolului al XVIII trăia încă sub Imperiul preceptului biblic că lumea a fost creată în 7 zile și că este guvernată de Dumnezeu sau alt spirit superior. Fiind născut din cuvântul unui spirit atotputernic, ea poartă pecetea perfecțiunii și deci a ne schimbării — a stabilității. Tot ce este creat de divinitate este perfect și rămâne în vecl ne schimbabil. Poziția acestei concepțiuni toate orânduirile sociale fiind dela Dumnezeu vor fi eterne. Logica, știința legilor gândirii era adaptată perfect acestei concepții despre lume. Tot ce există la natură, este numai o copie a divinității.

Începând din secolul XIX o nouă concepție despre lume e dată la iveală. Lumea așa cum o vedem și o cunoaștem din cărți nu fost nici creată în 7 zile și nici n'a existat din vecl vecilor.

Ea s'a format în cursul mileniilor de ani, suferind o lungă serie de transformări. Orânduirile sociale, istoria umanității, familia, statul, producerea bogățiilor, religia, dreptul, etc. au fost supuse aceluiași legi de transformare. Totul e în deșdătură, totul se naște, trăiește și moare. Nimic pe pământ nu e fix, constant, nemuritor.

Odată cu apariția noii concep-

ții despre lume, a apărut și altă lege a gândirii omenești, o altă logică, care să pună în armonie gândirea cu ea, rațiunea cu lumea, să le socotească identice și să trateze lumea cu o încarnare progresivă a rațiunii. Tot ce e rațional este real și ce este real este și rațional.

Această însemnează că există o identitate între rațiune și lumea exterioară — între lumea spiritului și lumea simțurilor. Hegel pune bazele unei noi științe a gândirii, formulând nu numai legile gândirii ei și pe acelea ale dezvoltării lumii, ale devenirii.

Metoda de a concepe ființele și lucrurile lumii în curs de dezvoltare a numit-o Hegel dialectică. Folosind dialectica Hegel a supus unei stente judecări legile gândirii: legea identității, legea contradicției și legea eliminării.

Contradicția dezvoltă și completează gândirea, pune lucrurile în mișcare și angrenează procesul dezvoltării lumii. Numai contradicția a făcut cu pullinșă și a realizat bogățiile forțelor naturii și umanității.

Fără contradicție pământul ar fi rămas identic cu el însuși o masă incandescentă. Dacă statul autocratic ar fi rămas identic cu el însuși și nu s'ar fi evl contradicția libertatea burgheză, viața socială ar fi rămas incremenită și civilizația imposibilă. Dacă capitalismul ar fi rămas identic cu el însuși și nu s'ar fi ivit contradicția proletară, viața socială s'ar fi întors spre un feudalism industrial. Hegel numește știință sau lucrul din care se naște contradicția — *afirmație* — iar contradicția o numește *negație*.

Afirmația și negația formează sufletul doctrinei marxiste. Marx și-a refăcut la pândă pentru a descoperi contradicția în obiectul dezvoltării sociale căci acolo unde este descoperită contradic-

ția începe dezvoltarea spre un nivel superior.

În afară de cele două trece ale gândirii, afirmația sau teza, negația sau antiteza, procesul gândirii trece în faza treia negația negației.

Negația dă la iveală un nou lucru sau ființă: din răcirea pământului s'a născut scoarța pământului, din statul burghez s'a ivit proletariatul.

Din momentul realizării, negația este suprimată, contradicția dispare și dă naștere unei noi contradicții — negația negației. Orce lucru care conține în sine o contradicție dispare numai prin negația conținutului său. Pentru economie cele 3 faze: teza, antiteza și sinteza se dau exemplul unui ou.

Ou — este ceva pozitiv și reprezintă prima fază: afirmația sau teza. Prin cloșire, germenul ce se află în ou se dezvoltă și consumă tot conținutul până trece la viață. Oermenii care consumă și se dezvoltă formează faza 2 negativă sau antiteza.

Puiul sau negația — ajungând la maturitate caută să se descolteze și sparge coaja fiind afară.

Avem acum o ființă organică născută din negație.

Faza aceasta este 3 și e numită negația negației sau sinteza. Trecerea dela teza la antiteza și sinteza formează evoluția lumii și a proceselor sociale. această evoluție nu este automată, ea are nevoie de o dezvoltare a contradicțiilor. În procesele sociale singure luptele de clasă ajută evoluția să se dezvolte până la sinteza finală.

Fără acțiune revoluționară a claselor, evoluția este imposibilă — afirmă Marx.

Cu ajutorul dialecticii Marx a formulat legile formației socialului. Marx consideră dialectica știința legilor generale ale mișcării, atât a lumii exterioare, cât și a gândirii omenești. Aprofun-

dând concepția materialistă a lui Feuerbach asupra lumii, Marx a fugit la convingerea că trebuie să găsim de acord știința despre societate cu baza materialistă. Dacă prin materialism se înțelege conștiința ce derivând din existență aplicat la viața socială a omenirii, explicarea conștiinței sociale se face prin existența socială. „Nu conștiința oamenilor le determină existența, ci invers, existența lor socială le determină conștiința”, spune Marx.

Marxismul a arătat toate contradicțiile existenței sociale. A arătat cum la dezvoltarea lor forțele productive materiale ale societății intră în contradicție cu relațiile de proprietate înăuntrul cărora ele se mișcă până atunci. Din forme de dezvoltare a forțelor de producție, aceste relații se pot transforma în cătușele sclavilor.

Atunci se deschide o epocă de revoluție socială. Istoria tuturor societăților este istoria luptelor de clasă.

Liberi și sclavi, patricieni și plebei, nobili și țohagi, asupritori și asupriți au dus totdeauna o luptă neîntreruptă când, necunoscut, când lăptos, o luptă care de fiecare dată se termină sau prin transformarea revoluționară a întregii societăți sau prin pierrea comună a claselor în luptă.

Societatea burgheză modernă, ridicată pe ruinele societății feudale nu a desființat antagonismele dintre clase. Ea nu a făcut decât să așeze clase noi, concepții noi de asuprire.

Treptat, treptat însă, societatea întreagă se împarte în două mari tabere dușmane, în două clase direct opuse burghezia și proletariatul.

Burghezia s'a dezvoltat în sânul societății feudale, în orașele industriale ale evului mediu, Ea

s'a înălțat repede datorită descoperirilor geografice din sec. 16 și 17. Cu dezvoltarea burgheziei proprietatea cade în mâinile din ce în ce mai puține. Lucrătorii sunt excluși dela ea. Ei nu dețin nici o parte din averea țării lor; nu au decât munca brațelor și mijlul lor pe care burghezia le exploatează în mod nemilos.

Transformarea formelor de producție industriale și agricole, crează o abundență de bogății în care exploatarea nemiloasă și forța de lucru a muncitorilor sunt cumpărate pe nimic.

De atic mizerie, foamete, diferite crize.

Această situație face posibilă lupta forțelor productive, a proletariatului împotriva burgheziei. Lupta duce la organizarea lucrătorilor în diferite asociații, le trezește conștiința de clasă, a proletariatului și în armă ajung la formarea partidelor muncitorești.

Luptele de clasă se transformă în lupte politice având ca țintă imediată — cucerirea puterii, cu ajutorul căreia să se realizeze scopul. În lupta pentru transformarea societății, democrația care înghetează în același măsură clasele capitaliste și pe cea muncitorească nu poate constitui forma de tranziție în socialism. Ea va fi înlocuită prin dictatura proletariatului. Marx se consideră primul care a lansat ideea dictaturii proletare.

Cesce am făcut eu a fost să arăt:

1) Că existența claselor nu este

legată decât de dezvoltarea producției.

2) Că lupta dintre clase duce la dictatura proletariatului și că această dictatură este o perioadă de tranziție către suprimarea tuturor claselor și construirea unei societăți fără clase.

Primul pas în revoluția proletară este cucerirea democrației în care proletariatul va folosi dominația politică pentru a smulge capitalul burghezilor și a centraliza toate mijloacele de producție în mâinile statului. În statul socialist producția va fi organizată pe bază cooperativă, iar învățământul școlar va avea ca transformarea membrilor societății în producători.

Proletariatul își exercită puterea prin partidul de avangardă a clasei muncitorești — partidul comunist.

Comunistii sunt partea cea mai hotărâtă a partidelor muncitorești din toate țările, partea care împinge mișcarea proletară mereu înainte.

Ei au superioritatea înțelegerii întregii condiții a mersului și a rezultatelor generale ale mișcărilor proletare.

Proletari din toate țările, uniți să tremure clasele stăpânitoare în fața revoluției comuniste.

Proletari n'au de pierdut decât lanțurile. Ei au o lume de câștigat. Aceste cuvinte înflăcărate au răsunat acum o sută de ani. Într-o sută de ani s'au confirmat adevărurile doctrinei marxiste.

Lenin împarte istoria dezvoltării ideilor marxiste în 3 perioade.

Prima perioadă începe dela revoluția din 1848 și se termină

(Urmasc in pag. 14)

Cântec pentru

Am înțeles de mult, Ioane,
că suntem frați ;
dinainte de a ne 'nceața în bolboane
din care să leșim rupși, cenuși, sfârșecoli ;
mâncam pâinea pe care-o crescuseră sudorile tale
și beam apa acelorăși povești.
Te cunoșteam de mult, Ioane,
dar mi-era rușine să-mi mărturisesc cine ești.

S'au încolăcit șerpii în noi amândoi cu ledera, vata
o / șerpi — ei credeau că ne 'năbușe, că ne sting.
Iesuse pâna pe sufletul nostru muceziul paine
și sugea din noi adânc soarele pe care-l căuta țara.
Dece fu răsăritul atât de târziu, Ioane ?
Dece-am înțeles așa de târziu că mi-ești frate ?
Sufletele noastre, jerecate coltoane,
dece-au ruginit până au fost descutate ?

Cântă, Ioane, cu sapa, cu plugul.
smulge brazdei lucitoare belșugul —
noi îți scriem truda în cărți, cu jermecate cretoane
— cântă cu sapa și cu plugul, Ioane.

Răsar pumnii strânși la margine de veac
să pună temele veacului de capăt
și-s mulși și puternici și suși și-avântași
spre soarele nou, — din veacul sărac.

Îți scriu lițanil cu condole descăturate
și-ți arginteză plugul înima fără piroane.
Știu, om cu mâni aspre, știu că mi-ești frate
și cânt pentru tine, Ioane.

II

Mestere bun, mestere jaur,
vin din fundul istoriei sa tine :

măinile aspre

am poposit în universități și pe ogoarele aur
și mi-am călțit pașiștea gândului la lumina din mine,
printre cărbuni, printre spice de grâu și eprubete;

Mi-am prins în plept macl
și insigne și m'am împodobit cu signit
— o, meștere faur, te știam că zaci,
cu degetele lumânării, cu abrajii burești,
lăfniți.

E-am cunoscut așa pe bunicul și pe tatăl tău:
țși sculptau pe rând plămâni pe lău,
aveau plepturi negre, căldături șepene,
— venea țandarul la oi acas' să te-o depine
casa — și striga un om gras: „Mai țute, mai repede?
Ce-i ala țoame? Ce-i aia boală?”

Tatăl tău a căzut pe nicopolă
în nouăzute țrezecl și țrei, de un cartuș
în Șrițoșa Roșie, care țugea de nazism, de cătuși.

Și nicopola n'a vuit zadarnic, meștere bun —
știau ce știau de țremurau și țrăgeau cu țunul țienese
în pădurea de oise prin care țălăduțau crăinicește țireneșe
care nu vuitau nici eșe zadarnic, meștere bun:

Am venit la ține 'n uzindă să-ți spun
că mai ai dol țruști care ară ogoare de țumini și de păine,
că în țara de măine
vești păși volnicește țoși țrei, împreună
țnspre marea, țuminoasa secere —
care n'or mai țntălni în drumul țor țntunerec, minciună —
țnspre marea, țuminoasa secere
a țoldețor care 'n lumina roșie-a țistoriel sună:
creionul meu, țiocanul tău și-o secere
care n'or mai țntălni în drumul țor țntunerec, minciună,
ori țacom paing, ori palaur.

Am venit la ține 'n uzindă și te-am țoșit în țntecere.
meștere de veac, meștere faur.

FANEL STROE

MARK, LENIN - MARKISM - LENINISM

urmare din pag. 11

le 1871 cu comuna din Paris, prin instalarea primului guvern muncitoresc din lume. Este perioada, în care muncitorii din toate Europe sînt strîng rîndurile și în nașterea partidele proletare independente și prima asociație internațională a muncitorilor, Internaționala I.

Perioada II începe dela 1871 donc înfrîngerea comunei din Paris și line pînă la revoluția din Rusia din 1905

În această perioadă burghoazia înspăimîntată de apariția proletarietului face tot ce-i stă în putință pentru stăvilirea proletarietului face tot ce-i stă în putință pentru stăvilirea ideilor marxiste. Apar falsii identici socialisți, revizionisți și marxismul, apare „Si alianță” împotriva comunismului

Este perioada oportunismului Internaționala II în mișcarea muncitorească.

Perioada III începe dela 1905 după revoluția burghezo-democratică din Rusia și se sfîrșește cu marea revoluție din Octombrie 1917.

În această perioadă steagul marxismului este ridicat și purtat cu vigoare de Lenin și Stalin.

Este perioada în care ideile marxiste cunosc un triumf deplin. Este perioada victoriei socialismului pe a șasea parte a globului pămîntesc, în care marxismul a fost adoptat noilor condiții ale stadiului imperialist, când proletariatul se pregătește să dea ultima lovitură forțatei capitaliste.

Meritul noilor adoptări se datorește lui Lenin și Stalin.

Învășătura lui Lenin sau Leni-

nismul, nu este altceva decît marxismul epocii imperialiste și revoluției proletare.

Marxismul — Leninismul constituie baza teoretică a partidului clasei muncitoare, făcîndu-se lumînează drumul pe care înalță mișcarea proletară.

Trînd în epoca imperialistă pe care Marx n'a cunoscut-o, Lenin a dezvoltat mai departe învășătura lui marx, analizînd epoca imperialistă stadiul ultim al capitalismului.

Lenin a arătat că dezvoltarea statelor capitaliste se face în mod neegal. Dezvoltarea neegală a țărilor capitaliste în epoca imperialismului face ca triumful socialismului să nu fie posibil în toate țările în același timp. Revoluția proletară trebuie să se producă într-o țară sau într'un grup de țări. În epoca imperialistă revoluția proletară a devenit actuală, pentru că imperialismul este epoca descompunerii și decăderii capitalismului.

Partidul clasei muncitoare a fost dotat cu noile împrejurări ale imperialismului, devenind un detașament organizat al clasei muncitoare, dotat cu o disciplină de fier. Este forma cea mai înaltă a organizației de clasă a proletarietului în raport cu celelalte forme de organizare (sindicat, cooperative, organizații de stat) a căror activitate partidul e chemat să o îndrumeze afirmă Stalin.

Lenin și Stalin au dezvoltat și problema națională afirmînd,

În măsură în care va fi desfrînjată exploatarea unui individ de către un altul, va fi desfrînjată

și exploatarea unei națiuni de către alta.

Odată cu dispariția în sânul unei națiuni a antagonismului dintre clase va dispărea și deosebirea dintre națiuni.

Marxismul — Leninismul este continuat în Uniunea Sovietică sub conducerea oricărui a Generalului Stalin. Sub conducerea ideologică și practică a lui Stalin se construiește în Uniunea Sovietică socialismul în prima sa fază, avînd ca principiu „Fiecare după capacitățile sale” și se pregătește în baza a doua a comunismului, în care va domni principiul: „Dela fiecare după capacitățile sale, fiecare după nevoile sale”

La 65 de ani dela moartea genialului Marx, un salt urias a săvîrșit omenirea — Comunismul se află în stadiul construcției socialismului.

Capitalismul își trăiește ultimul său stadiu — imperialismul.

Orzorii restrînsi ai comunismului care lansau acum 100 de ani lozincă: „Proletarii din toate țările uniți-vă a crescut nesfîrșit. Comunismul domnește pe o șesime a globului pămîntesc și este în mers pe tot pămîntul.

Marx, Engels, Lenin, Stalin, gențiile care și-au consacrat toată viața binelui societății omenesti; lumînează cu învășătura lor drumul pe care-l străbat milioane de luptători pentru democrație și pace din întreaga lume.

Dar marșul triumfal al marxismului, învășătura practice din

Ultimul Socialist, dezvoltarea spre socialism a țărilor cu democrație populară, toate acestea sunt dovada vie a zădărniciilor tuturor cruciatelor de acest fel.

Invățător marxist-leninist va străbate veacurile pentru că reprezintă înălți realitate socială omenească.

Invățător IANCU MILEA

P.S. Pentru a nu se îngreuna

citirea nu s'au mai făcut trimiteri de citate.

Dăm acum jos bibliografia folosită.

BIBLIOGRAFIE.

1. Marx Engels, marxism de V. I. Lenin.
2. Revoluția proletară și reneșterea Kautsky, V. I. Lenin.
3. Dezvoltarea socialismului

de la utopie la știință F. Engels.

4. Karl Marx, viața și opera sa Max Beer.

5. Manifestul programatic Karl Marx, Fr. Engels

6. „Știința” aniversarea a 100 ani de la apariția „manifestului comunist”.

7. Trăimul învățătorilor marxiste-leniniste, B. Zaharescu, B. Zaharescu, Ed. Știința.

Să sprijinim din toate puterile lupta poporului Grec,

pentru redobândirea libertăților democratice și a independenței naționale

În ziua de 10 Septembrie s'a convăluit în România Comitetul Național de Ajutorare a Greciei (C. N. G.) în compunerea cărora intră reprezentanții cei mai de seamă ai tineretului și femeilor, comandanți de oaste și conducători ai litericii.

Evenimentele care se petrec în Grecia interesează nu numai poporul Grec, ci ele formează o preocupare deosebită a tuturor popoarelor iubitoare de pace și libertate.

Toți cei ce au ostențat ca ziua victoriei asupra hitlerismului să însemne și ziua izbăvirii și înălțării eroicului popor Grec, se solidarizează cu partizanii și armata democratică de sub comanda generalului Markos, împotriva monarho-fasciștilor sprijiniți de curentele imperialiste englo-americeane.

Regimul lui Tsaldaris sau Sophuia din Grecia este la fel de odios ca și regimul hitlerist al călăului Franco din Spania. El este alinaut de doborâri economice, înșelări și monopoluri care dăună intereselor economice Spaniei la viața poporului grec este hotărâtă de celești grupări reacționare internaționale care au transformat Spania într-o țară urâtă. Aceste curent imperialiste, răspunzătoare de tragedia poporului spaniol sunt vinovate de terrozul din Grecia. În regimul lui Tsaldaris și a călăului, fasciști și colaboratori ai hitlerismului la locuri de cin-

ste în stat și în viața publică, iar cei care în timpul războiului împotriva contritorilor nemici s'au scoperit de glorie și s'au dovedit a fi cei mai neinfricați luptători pentru cauza Greciei și Aliaților, sunt urmăriți, uciși sau deportați în locurile din insulele Arhipelagului din Marea Egea.

Reacțiunea monarhistă a renăscut fascismul, a levit cu o furie sălbatică în organizațiile muncitorești și în deplină înțelegere cu trupele străine a sacrificat independența economică și politică a Greciei.

Nerespectarea acordului de la Varkiza semnat la 12 Februarie 1945 între guvern și E.A.M., conștinând posibilitățile colaborării între toate partidele politice din Grecia este un exemplu grăitor despre felul cum cercurile imperialiste terpicează orice înțelegere de înțelegere națională.

Nesinceritatea eclozării oameni care orund azi din nou undița „pașnică” a făcut ca acest acord să nu fie pus în practică în niciunul din punctele lui esențiale.

Libertățile democratice nu au fost asiguraste, măcar de-alegerilor parlamentare și așale de bonde terariste care au urmărit cu ferocitate pe cei ce și exprinsu convingerile lor politice sunt o dovadă de felul cum au aplicat monarho-fasciștii acordul Zede mi de intelectuali, profesori, muncitori,

țărani și ofițeri au fost arestați în areșale și așale din Grecia și apoi pluta de partizani au fost executați fără nici o judecată. N'afost respectat nici punctul arțitor la eliminarea deștințelor politice. Armata națională n'a fost reorganizată pe baze democratice și din operatul de stat n'a fost eliminat nici unul din trădătorii poporului grec. Ba mai mult încă elemente democratice au fost metode îndepărtate de la conducerea instituțiilor publice și de la comanda unităților militare, înlocuși fiind prin caștii sau colaboratoriști.

Sunt amoscute la fel, încredințate repetate de guvernele reacționare pentru a desmembra unitatea mișcărilor sindicale electe, prin crearea unor sindicate subordonate moral și politic, partizanii din țară și străinătate.

Este amoscute amercatul grecilor și guvernului lui Tsaldaris în problema sindicale, când fără să înă semnă de hotărâre Congresului de la 1 Martie 1946, a dizolvat Comitetul Executiv al C. G. M., și a numit lașul acestuia oameni ai guvernului, gata oricând să asocute dispozițiile lui, Perseveranța și ure cu care au fost urmăriti terroziști și uciși activiști și membrii din conducerea mișcărilor sindicale, procesele politice inventate de guvern pentru trimțerea în judecată a conducătorilor partidelor muncitorești, suprimarea celor mai bune elemente literice și științifice.

ștrul reîntrerupt de greve prin care muncitorimea a protestat împotriva nivelului de trai tot mai scăzut, au determinat intervenția Federației Sindicale Mondiale de lângă O.N.U. 1/2 și în cele din urmă ancheta onestă în Grecia.

Dar în ciuda tuturor încercărilor de desbinare, în ciuda prostiei dolerului care a încercat să cumpere constituția muncitorimii, clasa muncitoare și-a strâns tot mai mult rândurile și a concentrat în jurul ei forțele cu odevărat democratice, a luptat năințreput pentru un regim cu libertăți democratice, pentru readobândirea independenței naționale, făcând dovada că este în stăruința marilor interese naționale ale Greciei.

Adăvărata țeluri ale cercurilor imperialiste anglo-americeane, în politica lor față de Grecia sunt în primul rând asigurarea tuturor resurselor Economice ale acestei țări, a materialelor prime și a căilor de transport.

Așa numita poliție de „Ajutorare la Grecia” deocăta de a fi o operă filantropică a marilor industriali americani, cum încercă să o prezinte diplomația anglo-americană urmărește de fapt complacenta deslătuirea a independenței economice ale acestei țări și subjugarea și fructurilor monopoliste internaționale, transformarea și într'un post militar avansat al expresiunii imperialiste. Prin împunătorul său acord, Grecia a devenit o nișă de desfacere a materialului de război American și una din consecințele acestei politici a fost întărirea războiului civil.

Stăpânind și controlând cu putere de monopol sectorul economic, dispușând de credința în dolării cercurile imperialiste anglo-americeane urmăresc transformarea Greciei într'un stat semicolonial pentru a storcea cele mai mari profituri din munca poporului ei în înăbușind orice acțiune politică de eliberare națională.

În al doilea rând cercurile imperialiste Engleze urmăresc să transforme Marea Mediterană într'un loc englez pentru a putea să exploateze în voie petrolul din Iran, materialele prime din India, Africa și China.

În cele din urmă cercurile imperialiste anglo-americeane urmăresc crearea unor baze de atac împotriva țărilor democratice din Sud-Estul Europei și a U.R.S.S.-ului.

Este limpede de înțeles de ce încă de la 5 Decembrie 1944 trupele engleze de sub comanda generalului Scobie au ocupat punctele strategice principale din Grecia și au organizat detașă-

mente de exterminare împotriva organelor E. A. M.-ului.

Consecvenții politice lor de ună și dușmănie față de Uniunea Sovietică, — cea mai mare putere mondială pusă în serviciul păcii — cercurile imperialiste ori reprezentantul lor Churchill au întârziat cererea celui de al doilea front timp de un an și mai bine, sacrificând în zadar milioane de vieți omenești, pentru în cele din urmă, când ofensiva sovietică se îndrepta victoriosă către Berlin, să socotească momentul potrivit de debarcare a trupelor engleze în Grecia.

Nesocotind învătășurile istoriei și uitând esecul ofensivei inițiate de același Churchill după primul război mondial, împotriva țării și stat socialist, cercurile imperialiste urmăresc din nou repatarea politicii lor neînțelese de izolare a Uniunii Sovietice față de restul lumii, de așinare de război prin cele mai grosolane formule anti-comuniste.

Dar poporul care au avut de suferit și au învins atât de mult în timpul războiului văd mult mai limpede ce se petrece dincolo de poravanul acestei propagande a fructurilor și știu că dușmanii Uniunii Sovietice sunt dușmanii democrației și ei păși dintre popoare și împotriva acestora ele sunt hotărâte să lupte cu înaltă țară.

Conducătorii reacționari ai Greciei, înrudiți prin interese și concepții cu aceste cercuri, înprindându-se și această concepție imperialistă au pus la baza relațiilor externe ale Greciei concepții expansioniste imperialiste formulând o serie de revendicări teritoriale față de Bulgaria, Iugoslavia și Albania, ceea ce este bineînțeles pe placul fructurilor și în dezvoltarea războiului din Balcani.

Alături de celelalte popoare conlocuțoare din Grecia populația macedonă din Macedonia și Munții Pindului suferă de libertăți politice, oprită să se organizeze și să se bucure de binefacerile culturii naționale.

Recenta înlocuire de la șefa guvernului al lui Tsaldaris prin bătrânul liberal Sophalis — cu încadrarea celui dintâi și în nouo ochi de guvernamentală — face dovada că nimic nu s'a schimbă în orientarea politică a oficialității elene. Combinația regisată de Henderson, omul D. lui Marshall de a se da un caracter mai larg cabinetului dela Atena nu este în realitate altceva decât o nouă capcană întinsă poporului grec, menită să adoarmă vigilența maselor și să silească pe cel ce luptă în munții Pindului în Macedonia, în Epir,

Thesalia și Pindos să depună armele.

Critica guvernamentului mai demagogic este esecul lozicului și al unui guvernament sprijinit de balanta și țineuși care n'a ascultat de năzuințele poporului grec și a acționat la comanda fructurilor din Wall-Street.

Aceste cercuri sunt interesate să slăbească orice rezistență națională a grecilor și pentru aceasta pun în aplicare vechiul principiu al politicii engleze: „divide et impera” (împarte și stăpânește). Ei nu caută deci o pacificare între partidele din Grecia, ci o odărnice a neînțelegerii dintre ele.

Faptul cunoscut că în perioada epurării numitelor „oforturi de sacrificare” vor fi livrate Greciei materiale de război și armament american în valoarea de 150 milioane dolari, arată limpede că noul echipament va fi folosit pentru exterminarea democrațiilor și că la fel ca și în Iarno anulului 1935 cu ocazia acordului dela Vorkiza și de astă dată angajamentele lui Sophalis vor fi urmate de cea mai cruntă teroare împotriva forțelor democratice.

Dar atâtă vreme cât în memoria poporului grec stăruie atât de dureros nesocotirea înțelegerii dela Vorkiza, este greu să se creadă și de astă dată că el va acorda încredere nelimitată căldărilor care domnesc la Atena.

Prezența liberalilor în guvern nu poate servi drept garanție forțelor democratice, pentru simplul motiv că monarho-fasciștii dețin majoritatea în parlament, putând în orice moment să-l coplezească pe Sophalis și chiar să-l îndepărteze pe liberalii din cabinet.

Forțele armatei democratice strâns unite în jurul generalului Markos continuă lupta lor pentru libertate, democrație și independență națională. În zonele unde armata populară își exercită autoritatea, se procedează la prefaceri sociale în folosul poporului muncitor la reforme sociale și economice, la întărirea reformei agrare, punându-se astfel bazele unui regim cu odevărat democrat, care găsește cea mai largă adăruire în rândurile poporului elen. Muncitorimea, țărănimea și intelectualitatea progresistă elenă se alătură în tot mai mare măsură mișcării de eliberare condusă de generalul Markos în timp ce disperarea la curcuză pe frădătorii poporului elen, care prin formula „pacifism” caută să salveze interesele marilor bancheri și ale fructurilor internaționale.

Guvernul frădătorilor dela Atena pus în soldo marilor cercuri imperialiste nu poate reprezenta poporul elen în fo-

la lumii, de aceea generalul Markos o luă inițiativă, de a se adresa O.N.U. ului în numele poporului grec, și de a cere paracolul pentru pacea lumii pe care îl prezintă prizonier și amestecul trupelor anglo-americane în Grecia.

Generalul Markos a declarat unui ziar că: Forțele democratice sunt gata să accepte încetarea focului de condiția formării unui guvern în care să se includă și grupala E.A.M. și care să proclame amnistie generală și care să garanteze liniștea de alegeri libere fără nici un amestec străin. Numai în felul acesta și numai pe aceste baze poate fi realizată o înțelegere și posibilitate de conducere depe urma căreia Grecia ar putea porni la opera de refacere economică și democratizare spre folosul poporului elen și a securității internaționale.

În momentul în care cercurile imperialiste încălcă independența și suveranitatea poporului grec, când criza edincăste sărăcia în această țară și aruncă toate greutatele de după război pe spinarea clasei muncitoare, într'un moment când roșie de pâine a fost redusă până la 80 gr. pe zi, în țara unde se revărsă „Ajutorul American” popoarele din sud-estul Europei își consolidează pozițiile democratice și fără împrumuturi de câmbiărie colonială, își reconstruiesc țările cu ajutorul prietenilor Uniunii Sovietice, păstrându-și nealterată independența economică și politică.

Acordurile economice și culturale semnate în vara acestui an între Jugoslavia, Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia, România și Ungaria îmbrățișate cu

foastă căldură de popoare, arată că o rodnică colaborare s'a stabilit între aceste țări dolortă regimurilor lor democratice. Popoarele din sud-estul European își ridac cu proprietațile rădăni un viitor plin de nădejde hotărâte să nu mai slujească ca spioni în mâinile trupurilor imperialiste.

Consolidarea păcii și cuoerjite democratice ale poporului român cât și a victoriilor obținute de clasa muncitoare pe teren sindical, sunt strâns legate de sarcinile ce revin oamenilor muncii pentru a face ce le stă pu'ore ca rămășițele fasciste din țara noastră și din orice parte a lumii să fie definitiv distruse.

Cercurile imperialiste anglo-americane, care dirijează politica externă a Greciei, susțin și încurajează orice acțiune de agresiune îndreptată asupra țărilor din Balcani. Poporul român condus de marile aspirații ale păcii, cunoscând că dușmanii Bulgariei și Jugoslaviei sunt și dușmanii lui, este hotărât să lupte pentru îndepărtarea din Balcani a focarului de război care îl reprezintă clica monarho fascistă din Grecia.

Mișcarea sindicală din România este hotărâtă să lupte împotriva acelor care se indentifică cu țeturile lui Tsaldaris, pentru distrug: roa bandei de conspiratori și spioni conduși de Maniu și Mihaleche și pentru ca procesul politic de proporții neîntâlnite încă în istoria României să însemne un aspru rechizitoriu și o groa osândă pentru dușmanii de moarte ai clasei muncitoare, al lucrurilor democratice ale poporului român ai stabilizării și refacerii țării.

Mișcarea sindicală din România și întregul popor român a cunoscut în Maniu și Mihaleche pe dușmanii poporului român, pe dușmanii păcii dintre popoare, pe agenții din interiorul țării puși în slujba acelorși trupuri imperialiste care subjugă poporul gre.

Apelului mamei din Grecia adresat femeilor de pretutindeni găsește ecou și înțelegere în sufletul sindicalistilor din România.

„Mame Americane” este strigătul din acest apel. Noi vrem să cunoașteți adevărul asupra tragediei noastre. Dolari noștri nu ne vin sub formă de pluguri de grâu sau de lapte, ci sub formă de tancuri, avioane, obuze ceucid pe fiii grecei. Noi vă întrebăm mame americane și pe voi mome din toate țările democratice din lume; este oare o crimă de a fi ascultat vocea ailiștilor care zi zi și noaptea îndeamnă pe capii noștri să reziste cotropitorilor?—Orlși încredul care a izbucnit în țara noastră înainte de o cuprinde lumea întreagă și pentru a nu mistui și inimile voastre.”

Mișcarea sindicală din România care are la baza acțiunilor ei spiritul de solidaritate internațională condamnă cu revoltă amestecul sângeros al cercurilor imperialiste anglo-americane în afacerile interne ale Greciei și își afirmă hotărârea de a sprijini din toate puterile lupta de eliberare și independență națională a poporului grec de sub conducerea generalului Markos, conștient că lupta poporului grec este propria ei luptă pentru democrație, bunăstare, progres și pace dintre popoare.

Louis Aragon și Elsa Triolet Scriitori și poieți ai rezistenței franceze

Nu de mult timp au vizitat țara noastră în drum spre Moscova, scriitorul francez Louis Aragon și soția sa, scriitoarea Elsa Triolet. Multe persoane au fost fericite să poată obține câte un autograf, al acestor doi recunști scriitori progresiști ai Franței. Imi propun să schițez în câteva cuvinte, personalitățile acestor două figuri reprezentative ale democrației moderne.

Louis Aragon, poet al rezistenței franceze, a început să scrie o dilaștură a realismului socialist. Romanele

lui „Les beaux cartiers” A l'Impériale”, Les cloches de Bâle, au imprimat scrisului francez o factură nouă atât ca stil, cât și ca inspirație făcându-l pe Ilya Ehrenburg să declare pe Louis Aragon, ca fiind cel mai interesant scriitor al Franței. El colaborează la revista lunară intitulată: „Le surréalisme au service de la révolution”. În timpul războiului Aragon a intrat și a luptat în armata de maquis, scriind epopeia acestei lupte a poporului francez, împotriva cotropitorilor.

Leptă uni continuă și astăzi pentru edificarea elevă-
rației și marelui democrației a lumii. Împreună cu Eliza
Trioleț scrie ea și una din cele mai interesante romane
publicate au vizitat Moscova, povestind în cursul
unei interviu acordat zărilor la vremea multe epi-
sode din suptă poporului francez și al intelectualilor,
împotriva ocupațiilor hitleriste.

La timpul ocupației, spre Aragon, au fost for-
mate în Franța comitete naționale de scriitori, de pro-
fesoari de jurii, etc., cari în urmă stau contopit într-o
Unitate Națională a intelectualilor având ca misiune
lupta pentru lichidarea rășăpitorilor hitleriste. Această
asociație are 150 de cluburi care grupează în jurul
lor masele largi populare, din Franța și care are
drept cuvânt de ordine lupta pentru unitatea poporu-
lui francez.

De astăzi Louis Aragon orată ajutorul dat de
medici, cari procurau medicamente, pentru partizanii
rășăpiti iar cu concursul magistratilor s'a organizat fuga
prizonierilor politici. Totuși Franța a pierdut scriitori
și poeți ca: Saint-Paul Roux, Max Jacob, Jean De
Court, Jean Prévost etc. Operele lui Louis Aragon se
bucură de o mare popularitate. Astfel cartea lui: „Zo-
rice franceze” a apărut în 72.000 exemplare tiraj ne-
arins până acum în Franța, de o carte de poezii. El
este deci astăzi figura cea mai prominentă a scrisu-
lui francez, luptător și reprezentant al umanismului
noului XX-lea.

Elsa Triolet e de origină rusă. L-a cunoscut foarte
bine pe Vladimir Maiakowski, despre care a scris în
„Nouvelle Revue Française” și în „Commune” mai
multe articole. Prima ei carte în limba franceză este o
lucrare asupra lui Vladimir Maiakowski, editată de
„Editions Sociales Internationales”. Primul volum de
novele este intitulat *Roman Thérèse*, al doilea volum:
Mille Regrets (Henri Castellet, Le Destin personnel, La
Belle épicière). Scriitoarea exploatează cu dibăcie și
refinement tot ceea ce învățase la școala lui Manușer-
iant, Cehov și a povestitorilor ruși de după războiul
trecut. Cartea următoare apărută în 1945, e un roman:
Le cheval blanc. Eroul este un tânăr francez, Michel
Vigaud, chipos, talentat și care și-a să compună mu-
sică franceză, de mare succes. Soarta, prin intermediul
femeilor, și război și din când în când îl prigonește.
Trec prin multe aventuri, i se schimbă de multe ori
scenariul vieții, se plimbă prin lume, trecut din Europa

în America, revine în Europa și se arde de viziune ca-
ment, faptele lui și El și-aște până în cel de
urmă, în lupta împotriva germanilor hitleristi, justifi-
ca existenței sale. Sub ochii scriitorilor germani,
Elsa Triolet, într-o: „Apărare a lui Michel Vigaud”,
apărută în 1949, în revista *Quadragesime*, orată că
Franța nu a încetat de la 11 Noiembrie 1918 să că-
erată Michel Vigaud este animat de un vis: acela de
bonă. Ea expune îndemnul de renunțare, pe care îl
strecurase în carte. Este un roman plin de viață, de miș-
care, de culori și sunet; romanul acestei femei, căreia
Louis Aragon i-a dedicat: „Les Jeux d'Elsa” și *Can-
tique d'Elsa*, acelei femei care și-a ris, din primele
zile ale ocupației germane, toate fortțele ei, în slujba
luptei pentru eliberarea patriei, acelei femei care a
lucrat în clandestinitate și a luptat în maquis. În ace-
le timpuri, ea scrie nuvela: *Qui est cet étranger qui n'est
pas d'ici? Le miche de la Baronnie Mélanie d'Aubrey*.
Scriitoarea își imaginează că defuncta Mélanie d'Au-
brey revive și retrăește „à rebours” într-o lume, pe care
unul o socotea abandonată. Este o viziune optimistă, de
calm și pace. Sub pseudonimul: Laurent Dardet ea pu-
blică o nuvelă, închinată rezistenței oamenilor din ma-
quis: „Les Amants d'Avignon”. În 1945 scriitoarea pri-
mește pentru: „Les premier accroc contre deux cents
rangs” premiul Goncourt. Titlul se inspiră, dintr-o dis-
poziție foarte cunoscută jucătorilor de biliard: Cel ce
a jucat postavul cel verde este obligat să plătească o
amendă. Prima julitură costă cel mai mult, celelalte
mai puțin. Ultima carte a Elsei Triolet este o nuvelă
lungă, dedicată oamenilor din maquis. Ea de povestește
isprăvile sub titlul: „Ce était qu'un pastago de lune”.

Elsa Triolet este o trăsătură de unire vie între Ru-
sia și Franța, fără cărora le aparține deopotrivă și care
se îmbină într-o complexitate educătoare în scrierile
ideile și filozofia ei.

În lupta ce ducea pentru libertate și contra opre-
sunei capitaliste, lucrătorul francez conștient de forța
și drepturile sale avu pentru a-l conduce și susține
ajutorul frățesc al intelectualului. Acești doi scriitori,
despre care am scris, fac parte dintre acei poști ai re-
zistenței, care pentru a salva patria și a lupta contra
nazistilor, au dat mâna lucrătorului frate, dince și
aspru în același timp, preferind să mură, decât să pri-
mescă o sclavie josită.

Glorie luptătorilor pentru libertate ai Franței!

ELENA IONESCU-GRIDEANU

Prof. Lic. de Școala Carabule

CAZETA DE PERETE IN SCOALA

Această formă nouă de activitate în școală se practică de mai bine de un an în unele școli din județ și totuși n'a ajuns să se impună ca o necesitate care să suscite interesul elevilor și școlarilor, al profesorilor și învățătorilor din școlile secundare și primare din județul nostru. Lipsa se datorește, fără îndoială, insuficienței înțelegerii a gazetei de perete de către diriginții claselor, cu toate lămuririle precise ale "Indrumătorului" editat de Subsecretariatul de Stat al Educației Tineretului. Mai întâi nu s'a înțeles rostul gazetei de perete în democratizarea școlii. Gazeta de perete este o formă de activitate proprie regimului de democrație populară, cu scopul de a da posibilitatea de exprimare prin scris a gândirilor celor mulți, a poporului. (Mihail Roller, Gazeta de perete pag. 7)

Se greșesc o comunitate de muncă, scopuri și interese, formând astfel o societate oricât de mică, cum ar fi fabrica, atelierul, instituția, satul, școala și clasa.

Gazeta de perete corespunde deci ziarului obișnuit, a cărui apariție coincide avântul democrației burgheze de la începutul secolului XX, ziarul rămânând deosebit până în timpul nostru un organ de democrație burgheză prin problemele tratate, sprijin înțeles și traiul rezuans datorită unei defectuase distribuții. Publicațiile cu caracter local încă nu reușesc să atingă tot materialul deosebit de nucleul societății cu atât de multe și diferite caracteristici. Astfel, raportul dintre publicațiile de tiraj și cele de perete este de complectare și informare. Corepondenții gazetelor de perete își dau informații din zărite de tiraj asupra evenimentelor interne și externe pentru redactarea cronicii actualităților prezente de îndrumător, preocupările sociale în care se încadrează și școala, cum ar fi diferitele campanii sanitare, stăpînirea analfabetismului, etc., nouăte literare, științifice, artistice și sportive.

La rândul ei gazeta de perete este un izvor de cunoaștere activitatea corepondenților pentru zărite de mare tiraj.

Funcția comitet de redacție trebuie să se considere corepondenții colectivi al zărilor de tiraj. Ajutorul dat de o gazeta de perete zăriului de tiraj și invers e ajutor reciproc și colaborarea; aceasta trebuie să fie permanentă, organizată, sistematică". (Mihail Roller, Gazeta de perete, pag. 24 și 25).

În școlile deci în clase, gazeta de perete ajută la democratizarea școlii, analizându-se prin articole raportate dintr-un elev, comitetul clasei și restul clasei, elevii și profesorii clasei sau ai școlii, elevii și conducerea administrativă a școlii. Articolele vor fi redactate în spirit critic și autocritic, dezvoltându-se prin discuții la elevii dintr-un răspuns personal.

La corecta se adăugă analiza nevoilor școlii

pentru îmbunătățirea muncii școlii în ceea ce privește materialul didactic intuitiv, muzeul de științe naturale, geografie și istorie, laboratorul de fizico-chimie, bibliotecile școlii și claselor, farmaciile claselor confecționarea materialului sportiv, cooperativa școlară, activitatea societății culturale. Gazeta de perete este astfel un organizator colectiv. Ea mobilizează toți elevii clasei pentru a veni în ajutorul școlii cu învestirea materialelor necesare, considerând că școala și-a făcut un plan de procurarea lor, dar nu le poate îndeplini toate într-un an sau doi. Elevii vor trebui să-și procure singuri ceea ce pot face singuri, fără cheltuieli mari: desenând de hărți geografice și istorice pentru clasa respectivă, desene și scheme pentru științele naturale, confecționarea materialului sportiv, procurarea de cărți pentru biblioteca clasei, lăsând în grija școlii numai ce nu se pot confecționa de ei. În gazeta de perete se luă inițiativa în această privință se reliefează elevii care au făcut cele mai bune lucrări, se face critica și autocritica lucrărilor. Prin aceasta se dezvoltă obișnuința de muncă în comun, conștiința de muncă în comun, conștiința colectivă, puterea de creație și spiritul de inițiativă. Gazeta de perete va reuși să aibă astfel un caracter specific, local, să fie o gazeta a clasei respective și nu una bună pentru orice clasă sau orice altă grupare. Liceul din Pucioasa a reușit să-și completeze în parte materialul didactic numai cu ajutorul elevilor și exemplul poate fi urmat de toate școlile, mai ales gimnaziile unice care duc o mare lipsă în această privință. Și la Pucioasa munca se poate îmbunătăți prin articole de critica și autocritica în gazetele de perete asupra lucrărilor efectuate. Specificul clasei se mai redă și prin humor și satiră, caracterizând activități și persoane, "cu condiția să fie adevărate și să nu contravie legilor bunei conviețuiri și ale civilității". (Indrumătorul, pag. 62).

Acest aspect a reușit să-l dea cel mai reușit liceul tehnic agricol din Nucet, prin epigrame, caricaturi și versuri ca e satirizarea desene pământii la gând ale unor elevi, pe fundalul care este aplicată o lege de obligativitatea turnatului, etc.

Tot în gazeta de perete se caracterizează activitățile celor dintr-o secțiune ale clasei în cadrul activității educative pe case sau grupe de clase, lămurirea critica lucrărilor, a elevilor ce au luat parte la discuții și a întregii clase, propuneri pentru o mai bună reușită în viitor. Aceste activități se pot prezenta autocritic de elevii care au luat parte la desfășurarea ședințelor lămurindu-și personal examenul după discuțiile ce au avut loc și recunoscându-și greșelile evidente. Autocritica cultivă înțelegerea rătăcirilor

grintra școlari, care în avântul lor tinerec cred că înțrec pe toți semenii.

Hotărârile consiliului de disciplină al clasei și al școlii își pot avea deseori loc în gazeta de perete și pot fi chiar lavoare pentru treabă anumite subiecte de disciplină școlară, ocazionate de aceste hotărâri considerând că una din cerințele școlii nouă este introducerea disciplinei liber construite, care să nu umbrească violența, absurditatea și spontaneitatea caracteristică vârstei copiilor.

„Indrumătorul” enumără la pag. 61 șase puncte întregul conținut al gazetei de perete și fiecare diriginte nu are decât să pătrundă și să dea lămuririle necesare elevilor dezvoltând fiecare punct în parte.

În privința redacțiilor gazetei de perete se impun următoarele norme: a) Articolele să fie scurte, într-o formă simplă dar vioale și fără vorbărie goală. b) Gazeta de perete să apară din două în două săptămâni. La majoritatea școlilor această cerință a îndrumătorului nu s'a îndeplinit.

Poate că s'ar activa intens programând edițiile pentru două luni împărțind clase în patru grupe și dând fiecărei grupe editarea unui număr de gazetă. Consiliul de redacție ar avea în acest caz numai voiașă și conștiința democratică al articolelor și a înăpturii lor culturale și morale. În orice fel s'ar lucra, diriginții claselor pot vedea stadiul de lucru al gazetei de perete în vedința de activitate culturală educativă cu clase respective și înțzierile în editarea unor ediții nu trebuie să mai dureze. 3) Pentru chestiunile la ordine zilnic se rezervă o coloană delatabilă cu titlu de buletin zilnic.

În prezentarea tehnică trebuie să albăin vedere: 1) Dimensiunile gazetei. 2) Articolele să fie scrise numai de elevi, nu delagate din zburde de litraj și nici scrise de micșinea de acasă. Unii diriginți au luat măsura de a se scrie articolele și desenele în orele de activitate culturală educativă de clasă, pentru a avea controlul autenticității lor. 3) Ilustrarea desenele

să fie educative și corespunzătoare fondului articolelor redactate.

Am văzut ilustrări reprezentând hore de copii delatate din abecedare sau desene de piol sau boboci de găste alături de polretele marilor personalități politice; la un liceu expuse chiar paginal înregistri din „Popagolul”. 4) Gazeta de perete are un titlu, spre exemplu „Mereu înainte”, scris cu litere mari colorate și un subtitlu explicativ, „Gazetă de perete a clasei X școala Y”. 5) Articolul de fond să ocupe locul central și fiecare din cele cinci activități ale clasei să-și albe articolele de menșunt de activitate. 6) Materialul edițiilor vechi se cataloghează într'un dosar și se păstrează de un „arhivar”, din comitetul de redacție.

Pentru fiecare dintre profesori, învățători trebuie să fie clar că gazeta de perete prezintă „o largă posibilitate de educare, de organizare colectivă și de mobilizare a tuturor elementelor școlii”. Indrumătorul, pag. 60). Nu trebuie să uităm că gazeta de perete creează și poezii și scriitori literari prin activitatea și succesul lucrărilor elevilor. Ei își pot îmbunătăți munca prin critica colegilor, ridicând astfel și nivelul preocupărilor clasei la preocupări serioase. În acest fel, îmbunătățirea gazetei de perete înseamnă dezvoltarea și îmbunătățirea mijloacelor de lucru liber a vânt creației populare. (Mihail Kuder, Gazeta de perete pag 52).

Am amintit la început că lipsurile gazetei de perete se datoresc poate și unei incomplete organizări proprii a comitetelor de clasă a elevilor. Această lipsă se îndeplinează acum prin Asociațiile de lucru pe școală, localitate și județ, care își au un comitet central la București, de unde ei vor primi direcțiunile de ordin organizatoric și muncă planificată.

Alături de munca lor, roșul nostru de profesori și învățători rămâne mereu fructuos și volabil prin îndrumările noastre, rezultatul ale unei experiențe mai îndelungate.

La aniversarea lui Maxim Gorki

La 28 Martie s'a sărbătorit pe tot cuprinsul U. R. S. S.-uli 80 de ani dela naștea celui mai autentic prozator proletar Alexei Maximoviči Peșcov, cunoscut sub pseudonimul Maxim Gorki,

Născut la Nijnii-Norgorod pe Volga — azi Gorki — în anul 1868 ca fiu de râmputar și rămânând orfan de mic a fost nevoit să recurgă la cele mai umilitoare munci pentru a-și asigura existența.

Această viață zbuciumată a trezit în Gorki predilecția pentru teme și subiecte din acel mediu în care electroza revolta împotriva nedreptăților

sociale și-o ură neimpăctată față de regimul capitalist exploatare în burghezia moksită.

Astfel se 'ntări în el credința în necesitatea luptei revoluționare și încrederea în forțele creatoare ale masei populare.

El este cel dintău scriitor din sec. al XIX-lea care a prevăzut forța de neîrvins a poporului și care n'a legat destinul lui de scriitor cu acela al poporului însuși. Chiar viața lui Maxim Gorki simbolizează evoluția plină de greutate și a acestei mari populare. Opera lui e produsul unei bogate

experiențe de viață a poporului, căci ea traduce pe plan literar fiecare victorie a clasei muncitoare și Gorki devine cel mai autentic scriitor al ei.

Primele lucrări, adică acele din sec. al XIX-lea poartă încă pecetea unui romantism revoluționar cum ar fi: Makar Cindra, Bătrâna Izaryfii. — apoi Toma Gordcev și „Micii burghezi” unde pornirea la luptă devine mai activă până ce ajunge la viziunea realistă revoluționară din „Marea”, „Afacerea Artamonov” și culminează cu „Viața lui Chim Sanghin”.

Astfel din lucrările acestea din partea întâia a activității sale eternizează tipul capitalistului hrăpăreț de câștiguri, al burghezului obtuz, și al intelectualului parazit care se complăce într-o continuă stare de autoadministrație. Ceeace l-a făcut să fie scriitor revoluționar și ctitor al unei noi literaturi umaniste - socialiste a fost învățătura marxistă-leninistă.

Sub această influență a fost conceput romanul „Mama” în care crează tipul femeii proletare luptătoare „Pelaghra” și a fiului ei „Porel Vlașov” — reprezentantul viguros al tineretului răz-bătător. Acest roman este în același timp și o lu-

crare documentară fiind cuprins de documente muncitorești de la I. Mai și S. sau cu personaje reale.

Dacă primele creații vădesc încă un realism critic și romantism revoluționar, cele din epoca sec. al XX-lea sunt stăpânite cu desăvârșire de un realism socialist care constă în redarea realității prin prisma percepției istorice. Temele operelor sunt variate și ideea centrală și triumful omului prin muncă și luptă la libertate.

Cu o încoronare a activității sale literare, bazată pe principii leniniste oformează lucrarea „Viața lui Lenin Sanghin”.

Ea ilustrează evoluția societății rusești în timp de 40 de ani — 1870—1917 — redând diferite aspecte ale luptelor ideologice din acel timp. Astfel ultima creație poate fi considerată o epopee social-istorică a poporului rus de la sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul celui de-al XX-lea.

Deci Maxim Gorki devine dascălul scriitorilor sovietici de azi creind lozinca: „Munca preschimbe lumea și oamenii”, iar Lenin pe drept l-a definit ca „cel mai mare reprezentant al artei proletare”.

VALERIA OPRESCU

Formarea noțiunii de număr la copil

Pentru a înțelege viața sufletească a copilului suntem datori a-i privi manifestările în toată complexitatea lor biologică - psihologică și socială pentru că „individul și societatea nu sunt două realități deosebite, ci unul și altul formează la un loc un tot organic”, căci „omul numai în comunitatea socială a putut să-și desvolte însușirile sufletești”, la baza cărora stă inteligența.

„Copiii sunt produsul educației și nu al scoalarității” și ca atare „îndrumarea educativă va consta în a dirija energia vitală a copilului în sensul evoluției persoanei lui, într-o direcție productivă și sănătoasă, schimbând direcția vitală greșită, remediind atitudinea greșită a familiei sau a școlii față de copil și încurajând noi posibilități de dezvoltare sufletească pe calea productivă, spre a-l face un bun membru al comunității”.

Începând de pe la vârsta de 3 ani, de când copilul dă dovadă de exprimare ușoară în vorbire și de o purtare oarecum subordonată regulilor de bună cuviință, el se impune și mai mult atenției noastre. De la această vârstă și până când pleacă la școală, părinții, care asistă la dezvoltarea lui observându-i aproape zilnic progresele în desvol-

țarea lui sufletească, își fac cele mai frumoase planuri și închipuiri despre ceea ce va fi în viață odrasla lor.

Desigur că nici educatorii nu s’au ocupat mai puțin de copil între aceste date și în privința concepțului despre număr la copil au găsit mari asemănări cu acelea constatate la popoarele primitive, adică, că reprezentarea numărului constituie un proces intelectual foarte limitat, foarte lent și cu mijloace reduse, cu lungi omiri, cu nevoia imperioasă de concret și cu repulsie pentru abstract.

Devolty a ajuns la următoarele concluzii:

1. La început, copilul folosește denumirea numerelor în mod mecanic, fără a respecta succesiunea lor logică, observând prezența sau absența obiectelor dintr’un grup fără a ști să numere;

2. Recunoaște grupe de obiecte până la grupa de 3 pe baza fenomenului de globalizare;

3. Până la 3½—4 ani cunoaște noțiunea de 2 și de 3, adică 2 este mai mult decât 1 și 3 este mai mult decât 2, iar ceea ce trece peste aceste numere înseamnă „mult”;

4. De la 4—5 ani înțelege pe 4 și poate număra mecanic până la 10;

5. De la 5—6 ani înțelege numărul 5 și 6, și poate număra până la 20 sau chiar și mai departe.

La noi în țară nu s'au făcut cercetări serioase și îndelungate în această direcție spre a se constata dacă concluziile la care au ajuns cercetătorii străini se pot potrivi copiilor noștri de la 2—6 ani.

Domnul M. Biciulescu, în 1931 a publicat în revista „Școala și familia de mâine”, Nr. 38—39 o parte din rezultatele unor cercetări făcute în această direcție, trăgând următoarea concluzie:

La vârsta de 7 ani, copiii noștri, după starea lor de inteligență și după mediul în care trăiesc, au noțiuni foarte variate și confuze asupra ideii de număr. Copiii ce ne vin la școală, în cl. I cunosc numerele și știu să numere, unii până la 10, alții până la 30—35 și alții până la 100, ceea ce înseamnă că primii, ca inteligență, sunt modici, secunzii sunt normali și cei din categoria ultimă ar fi bune înzestrați.

Desigur că această numărătoare pe care ne-o fac copiii acum, este mai mult mecanică sau că se bazează pe o intuiție concretă și, în foarte puține cazuri, poate fi considerată ca o operațiune conștientă.

În privința faptului dacă își dau seama despre conținutul numerelor unde se poate vedea prezența judecării, concluzia e mai greu de formulat; însă, o constatare rămâne sigură că, copiii care au urmat la grădiniță sunt mai dezvoltați decât ceilalți și la această vârstă ei numără și fac socotelii mai ușor decât cei care n'au urmat la grădiniță. — ceea ce înseamnă că exercitiile pregătitoare, făcute însă metodic, cum se face la grădiniță, dezvoltă puterea de judecată a copilului, chiar înainte de venirea sa la școala primară.

Ignorând această constatare ajungem fără voia noastră la situația de a ne îngreua munca și a nu putea fi în progres cu predarea aritmeticii la clasa I, care, dacă nu se face temeinic și după norme bine determinate de gradul de dezvoltare al copiilor, le vom dezvolta în suflet repulsia față de acest obiect de învățământ, repulsie cu care copiii cresc și se îndepărtează de plăcerea de a învăța aritmetica, față de care se obișnuiesc a se spune că nu au talent.

De aceea, exercitiile pregătitoare pentru predarea primelor noțiuni aritmetice în clasa I vor dura 2—3 săptămâni, când se va urmări cultivarea și dezvoltarea simțurilor (ochiul, urechea, mâna), cu ajutorul cărora mintea se va adapta situațiilor noi în care vor fi puși copiii și pentru a-i aduce pe toți sau majoritatea la același nivel de înțelegere logică a noțiunilor referitoare la număr.

1. Se vor face exerciții de numărare, repetate cu fiecare elev, pe cât posibil în fiecare zi, care exerciții, pe lângă dezvoltarea percepțiilor globale despre număr, dezvoltă și vorbirea copilului, numărarea făcându-se pe etape: întâi, până la 10, apoi până la 20 ș. a. m. d. respectând succesiunea normală a numerelor.

2. Se vor face apoi exerciții de numărarea obiectelor concrete: degetele de la mână, obiectele din clasă, copiii, băncile, etc.

Pentru a înlesni formarea noțiunii de conținut, numărarea se va face așa fel ca odată cu pronunțarea numărului obiectelor numărate: un deget, două degete; o bancă, două bănci, trei bănci; un copil, doi copii, cinci copii, etc.

3. Exerciții pentru formarea auzului când vor număra sunetele făcute de bătaia cu degetul în bancă, sau bătaia palmelor, bătăile ascunse sub catedră, etc.

4. Se va stăruii apoi asupra înțelegerii noțiunilor: mult, puțin, foarte mult, foarte puțin, mai mult, mai puțin, nimic, tot atât, care dezvoltă și mai mult funcțiunea de globalizare a copilului. Se procedează punându-l pe copil să observe obiecte concrete și să spună ce constată.

Manualul de aritmetică „Socotesc ușor” al d-lui M. Biciulescu, cuprinde o serie destul de bogată și de variată de exerciții pregătitoare, care, executate cu interes și plăcere de către propunător, vor ușura munca de predare a lecțiilor de aritmetică în cl. I și mai mult decât atât, vor contribui în cea mai mare măsură la dezvoltarea judecării copilului pe operațiunile cărora se formează și dezvoltă inteligența și plăcerea de a învăța mai târziu matematica.

Într'un articol viitor — despre predarea cifrelor și a primelor numere.

CONSTANTIN URSU

Rolul Sindicatelor în regimul de democrație populară

Nu rare au fost întrebările și rapoartele făcute de tovarășii noștri, din care să nu reiasă nivelul scăzut al pregătirii noastre sindicale și mai ales

neînțelegerea rolului Sindicatelor în regimul de democrație populară.

Cuvântarea tov. Gheorghe Apostol, Președintele

tele C. G. M., ținută în ziua de 7 Ianuarie 1948, la conferința Instructorilor C. G. M. și apărută într-o broșură frumos îngrijită în editura C.G.M., vine să implinească un gol în desfășurarea activității sindicale.

Lămurind dela început cele două forme ale democrației, democrația burgheză și democrația socialistă - sovietică, tov. Gh. Apostol aduce în sprijinul explicațiilor sale asupra marelui Lenin: „Democrația burgheză rămâne totdeauna — și nu poate să nu rămână în condițiile capitalismului, strămtă, ciuntită, falsă, fățarnică, un rai pentru bogați, o capcană și o înșelăciune pentru cei exploatați, pentru cei săraci”.

Adevărul acesta l-am trăit din plin în cazi de ani de exploatare capitalistă. Pentru a arăta care este drumul democrației populare analizează conținutul democrației socialiste Sovietice și **democrațismul profund** al orânduirii Sovietice, arătând că în țara Sovietelor, sub conducerea lui LENIN și STALIN s-au realizat năzuințele seculare ale oamenilor muncii, poporul a devenit creatorul și stăpânul destinelor sale, iar toate bogățiile lui îi aparțin; acestea fiind determinate de faptul că în țara Sovietelor puterea de stat se află în mâinile oamenilor muncii, și de faptul că, baza economică a Uniunii Sovietice o formează sistemul economic socialist și că, mijloacele de producție sunt proprietate socialistă.

Definește apoi ce se înțelege prin democrații populare a căror caracter specific constă în faptul că ele sunt forme de tranziție către societatea socialistă bazată pe sprijinul maselor populare, democrații de tip nou, care au știut să înfăptuiască în cel mai scurt timp transformări progresiste democratice pe care democrația burgheză nu a fost și nu este în stare să le înfăptuiască.

Scoate apoi în relief și o altă caracteristică a democrației populare, că aparatul de stat nu mai este cel vechi, fiind în curs de transformare servind intereselor populare și nu ale unei minorități exploatare, — arătând în același timp și superioritatea „democrației populare față de așa zisele „înaintate democrații burgheze” unde stăpânesc bancherii, unde aparatul de stat este pus să asuprească poporul muncitor, (exemplu: America, Italia, Grecia, Franța).

După aceea tov. Gheorghe Apostol, Președintele C. G. M., arată pozițiile cucerite în cursul anului ce s-a scurs subliniind upta și succesele înregistrate de clasa muncitoare în noua politică economică elaborată de P. C. R., corespunzătoare marilor interese Naționale de refacerea Țării odată cu venirea la conducerea Ministerului Industriei și Comerțului a tov. GH. GHEORGHIU - DEJ,

citând toate acțiunile și înfăptuirile realizate în viața economică și industrială a Țării, momente ce coincideau cu planul imperialismului American și Englez de a trece la acțiune sub orice formă pentru a-și menține și dezvolta pozițiile financiare monopoliste în toate țările capitaliste, planuri pentru care aveau nevoie de sprijinul deschis și tacit al burgheziei reacționare dela noi și de pretutindeni.

Așa se explică planul Marschall și memoriile tătărăsciene, astfel s'au explicat svârcolirile reacțiunii polarizată în jurul fostului partid național-tărănist, și unite cu ale burgheziei în totalitatea ei.

Cucerirea unei părglii noi în viața economică prin prezența tov. Vasile Luca la M. F., a creat condițiile unei acțiuni unitare cu Ministerul Ind. și Com., care va avea ca rezultat lovituri puternice date burgheziei reacționare și capitalului speculativ, în așa fel ca, atunci când reprezentanții marelui burghezii au fost alungați dela guvernare, și când toate cerourile dușmănoase poporului se concentraseră în jurul monarhiei, care devenise centrul reacțiunii în țară și agentura imperialiștilor din afară să se pună în fața democrației noastre populare problema îndălțurării grabnice a monarhiei, lucru care s'a și întâmplat.

În felul acesta, îndălțurarea tătărăscienilor și îndălțurarea monarhiei și instaurarea REPUBLICII POPULARE ROMANE, deschide noi perspective de dezvoltare și de întărire a democrației noastre populare spre socialism.

Odată deschis drumul, poporului nostru spre noi și mărețe înfăptuiri, schimbată forma de Stat, cunoscând și pozițiile cucerite de clasa muncitoare în viața politică și economică, a țării, lucru subliniat în mod deosebit de tov. GH. GHEORGHIU - DEJ, când a spus: „Odată cu îndălțurarea ultimilor reprezentanți ai burgheziei reacționare din guvern, proletariatul și aliații săi nu mai împart puterea cu exponenții politici ai clasei exploatare, rolul de hegemon al forțelor democratice, jucat de clasa muncitoare fiind întărit, coloana vertebrală a guvernului fiind formată de avangarda proletariatului, legată printr-o strânsă alianță cu țărănimea muncitoare precum și cu intelectualitatea progresistă iar în noua sa poziție guvernul nostru este un guvern al muncitorilor, al țărânimii muncitoare și al intelectualității progresiste, sindicatelor le revine sarcina de a consacra garantarea materială a drepturilor și libertăților populare, în așa fel ca noua Constituție să formeze temelgia dezvoltării mai departe a țării noastre pe drumul democrației populare.

Statul nostru este un Stat nou, deci trebuie să ridicăm conștiința noastră de clasă și să ne pătrundem de problemele și sarcinile noastre de rolul hotărîtor pe care-l joacă clasa muncitoare în conducerea R. P. R.

Acum mai mult ca oricând, spune tov. Gh. Apostol, se cere a transforma sindicatele noastre în adevărate școli ale socialismului, pentru ca această democrație populară în care clasa muncitoare, un rol de clasă conducătoare să se consolideze și să se desvolte spre socialism.

Cât privește rolul sindicatelor în acțiunea de ridicarea producției, tov. Gh. Apostol, precizează clar și categoric: nu prin discursuri și instrucțiuni afișate pe pereții fabricilor vor putea comitetele noastre de fabrică să desvolte o atitudine nouă a muncitorilor față de muncă, ci prin exemple de muncă în producție, care trebuie să plece în primul rând dela membrii comitetelor de fabrică și de sindicat, dela activul de bază din întreprinderi.

Totodată pentru îndeplinirea acestor sarcini ne dă și metoda de emulație în muncă — întrecerile — problemă care trebuie amplu desbătută și discutată în așa fel ca fiecare muncitor, fiecare funcționar să se antreneze în aceste acțiuni de întrecere.

Dacă problema producției este o problemă centrală și întrecerile sunt un element important în avântul masei spre mai bine, dacă problema producției este o preocupare centrală a mișcării sindicale, asta nu o privește și felul cum produsele ajung în mâinile consumatorilor.

Mișcarea sindicală trebuie să se ocupe și de felul cum se desvolte activitatea comerțului, sau mai bine zis care sunt canalele prin care se scurg și circulă mărfurile dela producător la consumator și mai cu seamă cine stăpânește aceste canale de circulație a mărfurilor.

De aici tov. Gh. Apostol precizează sarcinile sindicatelor de a organiza și desvolta cooperativele de consum, problema cooperativei trebuind a o privi în mod just Marxist - Leninist.

Cooperativa într'un regim de democrație populară spune tov. Gh. Apostol, trebuie să devină o armă puternică de combatere și de slăbire a capitalului particular.

Avem la îndemână o bogată experiență în privința cooperativei, este larga experiență a popoarelor Uniunii Sovietice, de unde ne putem documenta asupra rolului pe care trebuia să-l joace cooperativa în perioada de tranziție dela democrația populară la socialism, perioadă asemănătoare celei pe care o trăim noi.

Cercetând apoi problemele cooperativei ne dă tot din marele Lenin, pasagii dintr'un articol publicat în Pravda în anul 1923:

Pentru a obliga pe toți fără excepție să participe activ și a păși la operațiunile cooperatiste, ne-a rămas de fapt numai un singur lucru: să facem populația noastră atât de civilizată încât

să înțeleagă toate avantajele participării totale în cooperative și să organizeze această participare. Numai atât. Nu ne trebuie acum alte avantajuri pentru a trece spre socialism. Dar pentru a înfăptui acest numai este necesară o întregă revoluție.

După aceea tov. Gh. Apostol se oprește asupra ridicării nivelului politic și ideologic al cadrelor noastre spunând: nu este de ajuns că acum muncitorii au rolul de conducere în țară. Trebuie să muncim ca ei să devie conștienți de misiunea lor istorică și dezvoltarea societății noastre. Activitatea noastră de educație și cultură trebuie să fie intensificată. Noi trebuie să ridicăm nivelul politic și ideologic al membrilor noștri în înălțimea rolului istoric pe care-l joacă clasa muncitoare în lăza de trecere dela democrație populară la socialism.

Apoi rând pe rând enumără mijloacele puse la îndemâna noastră pentru ridicarea nivelului politic: presa, școli de cadre, instrucțiunile, circulele, tezele, bibliotecile, ședințele, conferințele, ziarul de perete și întreaga structură organizatorică, punând mare accent pe secția de educație și cultură.

Prezintă apoi importanța felului în care acțiunează secțiile organizatorice, punând accent pe munca colectivă, a cărei rezultate sunt pozitive, pe controlul muncii pe teren, pe mobilizarea maselor de salariați, prin ședințe și adunări în care se desbat în mod amplu toate problemele fiindcă numai în masă și acolo trebuie să ne concentrăm atenția în primul rând, pentru că muncitorii din fabrici și ateliere, spune tov. Gh. Apostol, formează unitatea de bază a mișcării noastre sindicale.

În ultimile pagini ale broșurii tov. Gh. Apostol tratează problemele internaționale, arătând rolul mișcării noastre sindicale în lupta contra cercurilor imperialiste Anglo-Saxone care ațâță la un nou război și necesitatea de a contribui la lupta de eliberare a poporului Grec, care luptă împotriva dușmanilor noștri, împotriva fascismului apărând astfel și libertatea noastră a tuturor, îndemnându-ne să luptăm pentru o pace dreaptă și trainică între popoarele lumii în sprijinul solidarității internaționale alături de clasa muncitoare din toate țările, contribuind în felul acesta în mod efectiv la victoria poporului Grec împotriva imperialitorilor lui, imperialiștii Americani și Englezii.

Demască apoi planul Marschall, care caută să aservească întreaga Europă intereselor lor monopoliste, încercând în acelaș timp să spargă și unitatea de luptă a clasei muncitoare din întreaga lume, încadrată în Federația Sindicală Mondială.

servindu-se de aceiași vechi trădători ai clasei muncitoare, de tipul lui Leon Jouhaux și de alți locați ai imperialismului de cărbune la Lewins Brown reprezentantul Federației Americane a muncii în Europa și alți trădători Olandezi și Belgieni.

În teșul acesta tov. Gh. Apostol, președintele C. G. M. în cels 48 de pagini ne redă un material variat și bogat pentru a ne documenta în munca

ce avem de dus în cadrul sindicatatelor deducând o mulțime de probleme de care ne-am lovit în fiecare zi, dându-ne în același timp metoda prin care putem să trecem la acțiuni concrete, la îndeplinirea justă a sarcinilor ce ne revin, imbrăcând în același timp întreaga lucrare într-o expunere valoroasă de cea mai mare importanță.

I. BALAȘESCU

Sindicale

Concursul „Gazetelor de știri și levedurile artistice s'au fixat astfel:

Duminică 16 Mai la Târgoviște, plășile Mater Voievod și Târgoviște.

Vineri 21 Mai la Pucioasa, plășile Pucioasa și Fieni.

Duminică 23 Mai, la Titu, plășile Titu și Ghergani.

Duminică 30 Mai, la Cănești, plășile Cănești și Valea Mare.

Duminică 6 Iunie la Băilele Noi, plasa Băilele Noi și
Duminică 13 Iunie la Văneși, plasa Văneși.

Concursul se ține între secții grupe pentru învățământ și școli pentru elevi.

Programul s'a făcut cuocunant responsabililor culturale și secțiilor sindicale.

Cel mai bun ziar de perete va primi o bibliotecă.

Articolele trimise și neșpagite vor apărea în cursul lunii Mai.

